

KOMMUNISTISK POLITIK

Demonstration på Christianhavns Torv for bevarelse af Christiania den 30. april 2011. Foto w-pic.dk

DRØMMENES FRISTAD 40 ÅR

Nr. 19

15. årg.

2011

30. september

-

14. oktober

Støttepris 20 kr.

Tema: Efter valget

- Den globale dødedans s. 2 • Hvad sker der med Enhedslisten s. 3 •
- Thorning-regering: Borgerlig politik med venstrealibi s. 4 •
- Kommunalbudgetter: Udlicitering tonses igennem s. 6 •
- Nye fyringsbølger s. 9 • 6 krav fra offentligt ansatte s. 10 •
- Ritualer og friheder s. 11 • H.C.Andersen i Odense havn s. 12 •
- Nyt fra EU-fronten s. 14 • Storborgerskabernes krige s. 15 •
- APK: Hvad viser FV2011? s. 17 • Politisk udtalelse Latinamerika s. 19 •
- Debat s. 22 • Sammenhold s. 23 • Hvor er den palæstinensiske stat? s. 24

Den globale dødedans

KOMMUNISTISK POLITIK

En ny 10-års-dag efter 9/11 nærmer sig hastigt. Mindre end en måned efter angrebene på World Trade Center og Pentagon var USA i krig i Afghanistan. Krigen startede den 7. oktober, og blev kaldt 'Operation Enduring Freedom'. Den varer ved endnu. I begyndelsen førtes den hovedsageligt fra luften, med massive bombardementer fra især amerikanske og engelske fly, men også land- og specialtropper blev sat ind. Angiveligt førtes krigen for at pågribe Osama bin Laden og stille ham for en domstol. Det viste sig hurtigt at det vigtigste formål var et regimeskifte. Man ville af med Taleban-regimet og installere sine allierede fra Den nordlige Alliance.

USA påberåbte sig NATO's musketer-ed, om at et angreb på én var et angreb på alle, og den daværende danske statsminister lovede at stå last og brast med George W. Bush og hans krig. Denne musketer var ikke Anders Fogh Rasmussen, men socialdemokraten Poul Nyrup.

Den danske antikrigsbevægelse gik på gaden fra første dag. Samme aften som det amerikanske angreb startede var der en fakkeldemonstration på Rådhuspladsen i København. Udover at fordømme Afghanistan-krigen, advarede fredsbevægelsen også Nyrup og det officielle Danmark mod at inddrage vort land – uanset musketer-ed og andre påskud.

Tolv dage senere, den 19. oktober, blev det meddelt, at den danske regering havde besluttet at sende fregatten Niels Juel til det østlige Middelhav for at understøtte Afghanistan-operationen. Det første skridt til aktiv dansk krigsdeltagelse var taget. Som umiddelbar reaktion tændte nogle fredsaktivister fakler ved Christiansborg samme aften. Det var den første fredsvagt, og den ville holde fakler tændt, indtil Danmark ikke længere var i krig.

Siden da har FredsVagten ved Christiansborg stået der hver eneste dag i protest mod dansk krigsdeltagelse. For fregatten Niels Juel blev snart afløst af danske specialstyrker. Fra januar var jægerkorpsen og frømandskorpsen i aktion i Helmand-provinsen. 10 år og to andre krige senere (Irak og Libyen) er danske kamptropper der endnu. Nyrup blev afløst af den krigsgale Anders Fogh, som blev afløst af Lars Løkke

som fortsatte krigen og bærer et hovedansvar for den danske deltagelse i Libyen-krigen og dens barbariske bombardementer. Og Løkke bliver afløst af Helle Thorning-Schmidt, som vil fortsætte hvor de andre har trådt.

FredsVagten fortsætter også. Den sejeste og længste antikrigsaktion i Danmark nogensinde. 10 år den 19. oktober. Og den danske antikrigsbevægelse og krigsmodstand lever også. Ikke så markant og ikke så aktiv i gaderne, som ved terrorkrigens start, men den mobiliserer til fortsat protest mod gamle som nye krige. Men den har til gengæld et flertal af danskerne bag sig, som er dødtrætte af imperialismens krige og hellere vil bruge de enorme krigsudgifter til fredelige velfærdsformål.

Siden 2. verdenskrig har USA med allierede smadret det ene asiatiske, mellemøstlige og arabiske land efter det andet. Der går en ufattelig dødslinje fra Korea over Vietnam, Laos og Cambodja til Irak, Afghanistan, Irak igen, Palæstina, Libanon, Libyen. Millioner og atter millioner af mennesker er ofre for disse krige. NATO er nu mod syd på vej ned gennem Afrika, og mod øst på vej mod andre lande i Asien, hen imod det store Kina. Når økonomiske og politiske sanktioner ikke virker mod lande, der ikke vil danse efter den amerikanske præsidents pibe, har USA usvigeligt sikkert grebet til bomber. Ikke bare i 10 år, men i 66 siden de store brag mod Hiroshima og Nagasaki.

10 år efter krigsstarten i Afghanistan er USA og NATO længere fra sejr end nogensinde. Realiteten er, at krigen er tabt. Taleban og den øvrige afghanske modstand, som ikke vil tåle en fremmed besættelse, er blevet stadig stærkere og er i stand til at gennemføre opsigtvækkende aktioner over hele landet, indbefattet i de stærkest befæstede kvarterer i Kabul. Obamas 'surge' var en fiasko, og udvidelsen af krigen med droneangreb i Pakistan giver ham ikke sejren.

Det krigeriske Danmark er en del af fiaskoen. I de sidste 10 år som aktiv deltager i den amerikanske imperialismes globale dødedans. Og medskyldig i uhyrlige forbrydelser.

Redaktionen 27. september 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 375 kr.

År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner

1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 07.10.11

Efter valget: Hvad sker der med Enhedslisten?

Enhedslistens forøgede parlamentariske styrke skal bruges til at trække 'rød blok' til venstre, hed det under valgkampen. Men jubelen havde ikke lagt sig, før en splittelse i partiet brød igennem, i hvis centrum dets 'uofficielle' ungdomsforbund SUF – Socialistisk Ungdomsfront – befinder sig.

SUF blev grundlagt i 2001 på initiativ af forløberen Rebel. Angiveligt har SUF i dag 1470 medlemmer, hvoraf ca. 1000 også er medlemmer af Enhedslisten. Partiets populære frontfigur Johanne Schmidt-Nielsen er tidligere SUF'er.

Nu er en gruppe 'prominente' (ifølge Ø-portal Modkraft) SUFere imidlertid brudt ud og vil stifte 'Enhedslistens Ungdom'. På deres hjemmeside skriver udbryderne:

"Vi er bagud i klassekampen, og den unge venstrefløj har brug for en stærk kamporganisation. Det skal være slut med at kæmpe mod hinanden. Nu er det tid til at finde sammen og organisere os, så vi kan vinde kampe sammen. SUF er i dag handlingslammet. Derfor vil vi skabe Enhedslisten Ungdom."

Folkene bag 'Enhedslistens Ungdom' uddyber det overfor Modkraft blandt andet med:

"Vi mener ikke, man skal holde sammen på SUF for enhver pris (...) Vi må se i øjnene, at SUF er i krise, fordi vi arbejder mod hinanden, i stedet for at arbejde sammen. I dag er det vigtigste ikke længere at samles om at tage afstand fra Sovjet, som forenede os for ti år siden. Stalinister som Rød Ungdom findes ikke mere."

En af folkene bag den nye gruppe er Daniel Skovhus, tømmer og formand for Ungdommen i 3F-BJMF. I hans blog på Modkraft hedder det:

"SUF er i dag en organisation man har svært ved at anbefale til lærlinge og unge kollegaer. Hvis vi skal kunne engagere mange af alle de unge potentielle faglige partimedlemmer, så er det nødvendigt med oprettelsen af en ungdomsorganisation, som for det første deler vores navn. En seriøs ungdomsorganisation, der ikke er gennemsyret af naiv revolutionsromantik

og subkulturel ungdomshuskultur. En organisation, hvor vi trygt kan sende vores unge røde kollegaer hen uden at være bange for, at de bliver skræmt væk, fordi de ikke lever 100 % op til en indspist venstrefløjskultur."

For en udenforstående 'stalinist' kan det være vanskeligt at lodde, hvad det hele egentlig handler om. At der er gang i fraktionskampen i partiet kan der ikke være tvivl om – på trods af de bitre erfaringer med striden om den muslimske Asmaa Abdol-Hamid, som var nær ved at koste Enhedslisten hele folketingsrepræsentationen ved valget i 2007. Det er måske grunden til at splittelsen ikke er kommet før, men indtraf i samme øjeblik valgkampen var forbi, hvor SUF spillede en ikke ubetydelig rolle for liste Ø. Det hævdes at udbrudsforsøget har været planlagt i

et år eller mere.

33 'prominente' SUF'ere har underskrevet erklæringen om Enhedslistens Ungdom. Den bliver besvaret af SUFs koordinationsgruppe, to samlede lokalgrupper og 37 enkeltpersoner, der erklærer:

" Enhedslisten Ungdom (EU) har lanceret sig selv på at være et nybrud hos den unge venstrefløj, et projekt, som skal kunne samle hvad der er at samle: Formålet med EU er at rykke på de afgørende områder og de afgørende tidspunkter. De hævder at SUF har spillet fallit, og at det derfor giver mening at splitte - men det er forkert (...)

'EU' kritiseres for ikke at respektere Enhedslistens partibeslutning om ikke at have noget ungdomsforbund, for at gå offentligt ud med kritikken af SUF uden at tage en intern debat og for at hverve medlemmer direkte fra SUF.

Udbrydernes kritik af SUF for ufor-

melle magtstrukturer besvares med at et opgør med disse er i gang, ligesom kritikken af at at SUF 'lukker sig om sig selv' kaldes forkert. SUF understreger sit tætte samarbejde med Enhedslisten og henviser til, at hvert syvende medlem af partiet er SUF-medlem. SUFs erklæring afsluttes med:

" I SUF går vi ind for en samlet, ung, revolutionær venstrefløj. Derfor tager vi afstand fra EU's projekt, som bidrager til at skabe unødigt splittelse og interne diskussioner, i stedet for at komme ud på gaden og lave noget sej aktivisme – for det er vi gode til i SUF!"

Indtil videre har Enhedslisten været tilbageholdende med at kommentere stridighederne. Både et betydeligt trotskistisk og et anarkistisk element i SUF har alle dage været tydeligt. Der er utvivlsomt et vist ønske om at neutralisere disse i nogle dele af liste Ø, der opmuntrer forsøget på at lave et mere traditionelt ungdomsforbund for et parlamentarisk reformparti.

Samtidig er der ved at komme gang i en diskussion i partiet om partiprogrammet, som den borgerlige presse mener er revolutionsromantisk (ordet er nævnt 19 gange) og stinker ubehageligt af 70ernes venstrefløj. 8 af de 12 MF'ere er voksne herrer med politiske rødder i netop den tid, mens de fire sidste er unge studerende kvinder, der er vokset op med Enhedslisten og SUF som reference.

Johanne Schmidt-Nielsen vil have programmet nyskrevet, hvad den ældre programskriver og nyvalgte folketingsmedlem Finn Sørensen sige det samme i et sprog, som taler til unge i dag.

Men det drejer sig selvfølgelig om at stryge revolutionen af programmet, i bogstavelig og mere principiel forstand. Det kan også en udenforstående 'stalinist' fatte.

Opportunisme kan udtrykke sig i både højre- og 'venstre'-form. I reformistiske gevandter eller forklædt som revolutionær. Det er Enhedslistens fraktionsstridigheder et udtryk for. Begge dele er ubrugelige for en virkelig revolutionær venstrefløj.

FV 2011: (Næsten) to mandater til partiet Stem blankt

Hvis de blanke og ugyldige stemmer ved folketingsvalget var tilfaldet et parti, havde det fået i nærheden af to mandater

Lige knap én procent af stemmerne var blanke eller påskrevet med andet end et regulært kryds ved et af de opstillede partier eller kandidater. Det er knap halvanden gang så mange som

ved valget i 2007, hvor 0,69 pct. stemte blankt/ugyldigt.

Landsresultatet af FV2011 viser ved den endelige optælling, at der i alt var der 34.307 blanke og 'andre ugyldige' stemmesedler – fordelt med 22.815 blanke og 11.492 andre.

I 2007 var tallene blanke 15.738 og ugyldige 8.375.

I alt afgav 3.579.675 vælgere en stemme ved FV 2011. Det gav en valgdeltagelse på 87,74 pct., den højeste siden 1984.

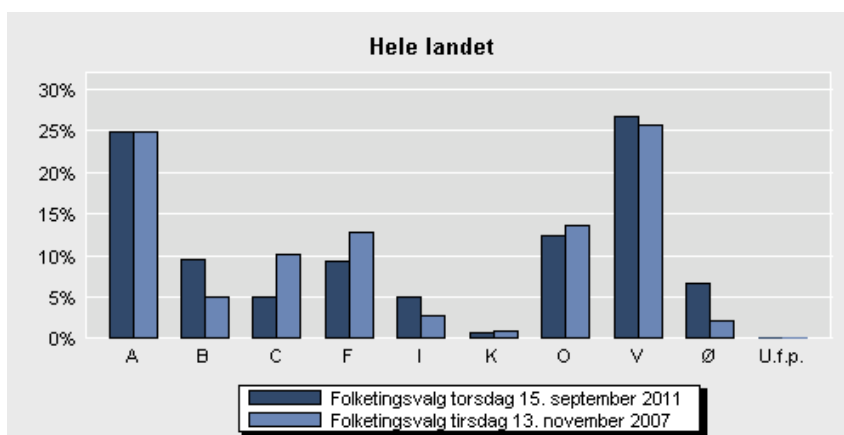
Det endelige resultat for hele landet

Stemmeberettigede: 4.079.910

Deltagelse: 87,74 %

Stemmer

Parti	Antal	Pct.	Man-dater	Kreds-man-dater	Tillægs-man-dater
Socialdemokratiet	879.615	24,8%	44	38	6
Radikale Venstre	336.698	9,5%	17	12	5
Konservative Folkeparti	175.047	4,9%	8	3	5
SF - Socialistisk Folkeparti	326.192	9,2%	16	11	5
Liberal Alliance	176.585	5,0%	9	5	4
Kristendemokraterne	28.070	0,8%	-	-	-
Dansk Folkeparti	436.726	12,3%	22	17	5
Venstre	947.725	26,7%	47	42	5
Enhedslisten	236.860	6,7%	12	7	5
Uden for partierne	1.850	0,1%	-	-	-
I alt gyldige stemmer	3.545.368				
Blanke stemmer	22.815				
Andre ugyldige stemmer	11.492				
I alt ugyldige stemmer	34.307				
I alt afgivne stemmer	3.579.675				

www.dst.dk/valg/Valg1204271/valgopg/valgopgHL.htm

Thorning-regeringen er klar. Det parlamentariske Danmark starter op. Rundt om i landet indgås i kommunerne budgetforlig baseret på den gamle regerings 'nulvækst'. Enhedslisten – Thorning-regeringens alibi for, at den vil føre 'rød' politik – er ikke med i forliget i København. Det er et første eksempel på, at liste Ø rammes af sin egen paradoksale politik

Der er ved at tegne sig en klar profil af Helle Thorning Schmidts regering, som er forhandlet på plads fulgt af talløse pressespekulationer. Når valgtågerne letter, og reklamebrølet om S/SF's og deres 'røde' bloks opgør med VKO og politik til gavn for arbejderne viger for realiteterne, viser det sig, som APK har fastslået gang på gang, at Thorning-regeringen også bliver en nyliberal regering med borgerlig krisepolitik.

VKO kunne ikke længere overbevise et flertal om, at der skulle skæres ned på sociale budgetter, og almindelige folk skulle spænde livremmen yderligere ind, mens de rige bliver forgyldt. Så nu er det S/SF's tur, fermt bistået af De radikale.

Socialdemokratiet kaldes traditionelt ind, når krisen kradser. Når det herskende borgerskab har svært ved at gennemføre sine angreb på arbejderne uden bistand fra det store borgerlige 'arbejderparti', bliver en Stauning, en Jens Otto Krag, en Anker Jørgensen eller en Poul Nyrup statsminister.

Socialdemokratiet ved regeringsmagten er også traditionelt en ekstra garanti for ro på bagsmækken: Fagtoppen vil ikke mobilisere mod 'sin egen' regering.

Nyliberale reformer med Thorning

Det står klart, at VKOR's efterlønnsreform vil blive implementeret af Thorning-regeringen. Den kommende statsminister har afblæst den store valgkamp imod den. Det har S/SF selv-

Thorning-regering: Borgerlig politik med venstrealibi

følgelig vidst, da de gjorde den til hovedpunktet i deres kampagne.

Til gengæld, lover hun, at danskerne alligevel ikke skal arbejde 12 minutter mere om dagen. En lang række andre S/SF-løfter står også til at blive lagt i mølposen, med radikal modstand som påskud.

Nu står 'løntilbageholdenhed'(et andet ord for reallønsfald) og flere nyliberale 'reform'-tiltag i kø. Den reaktionære dagpenge-'reform', der skar to år af dagpengeperioden, vil ikke blive rullet tilbage.

Spørgsmålet er nu alene, om de mere end 30.000, der falder helt ud af systemet i løbet af 2012, vil få en form for midlertidig hjælp.

Krisen er dybere end antaget, lyder det nu, og det er nødvendigt med endnu mere dybt skærende 'reformer' end efterløns-'reformen'. Man glemte bare at fortælle det under valgkampen.

Liste Ø som alibi

SF er gledet helt over på de socialdemokratiske positioner, og det tredje danske reformistparti, Enhedslisten, har overtaget SF's rolle som 'kritisk venstrefløj'. Det gav pote ved valget. Liste Ø samlede mange SF'ere op, der var utilfredse med højredrejningen, samtidig med at rigtig mange andre stemte på liste Ø i mangel af et revolutionært partialternativ.

Liste Ø er som støtteparti til Thorning-regeringen også blevet dens venstrealibi – garanten for at sprede illusioner om dens grundlæggende 'røde' og 'progressive' karakter. Liste Ø er tvunget til at opretholde denne myte, fordi partiets egen politik udgår fra den.

Netop det er paradokset i Enhedslistens position: Partiet rejser en række udmærkede krav, som har støtte i arbejderklassen og den brede befolkning, men peger samtidig på en regering, der kun deler de færreste, men til gengæld står for en nyliberal politik, som vil vælte krisens omkostninger over på de arbejdende.

Ønskedrømmen om det 'røde' flertal

Ved folketingsvalget havde Enhedslisten et særligt ønske: at der blev et regeringsflertal uden De radikale. Det vil sige et rent S-SF-Ø-flertal. Men drømmen om 'det røde flertal' er endnu en ønskedrøm hos Enhedslisten, som det prøver at pådutte landets venstrekræfter.

Enhver kunne sige sig selv, at der ved dette valg ikke var skyggen af chance for et 'rent rødt flertal'. Enhedslisten er trods alt ingen parlamentarisk novice og var udmærket klar over dette, men valgte alligevel at sætte gang i illusionsbryggeriet.

Socialdemokratiet har aldrig opnået mere end 50 pct. af stemmerne, og historisk set har der aldrig eksisteret et 'rødt flertal', et såkaldt 'arbejderflertal', i det danske parlamentariske system – med en enkelt undtagelse. Sammen med SF havde man et parlamentarisk flertal – 'arbejderflertallet' i 1966-67, hvor Jens Otto Krag dannede en mindretalsregering støttet af Aksel Larsens SF. Den blev væltet af seks SF-folketingsmedlemmer, som dannede Venstresocialisterne, Enhedslistens forløberparti.

Jens Otto Krag førte nemlig ikke 'rød' politik, men borgerlig socialdemokratisk politik, den tradition, Helle Thorning Schmidt indgår i. Den historiske erfaring med et 'arbejderflertal' er med andre ord, at det fører borgerlig politik.

Og først og fremmest kan Enhedslistens ønskedrømme ikke ophæve den realitet, at der i arbejderklassen foregår en kamp mellem klassesamarbejdslinjen og klassekampslinjen, mellem en reformistisk og en revolutionær politik. Et parlamentarisk 'arbejderflertal' er kun muligt på reformistiske og ikke-revolutionære præmisser.

Radikale som påskud og undskyldning

Da FV2011's udfald er blevet en regering med et svækket S-SF som kerne, men til gengæld med både et styrket Radikale og et styrket Enhedslisten, som peger på Thorning som statsminister, er liste Ø begyndt at pege fingre ad vælgerne, der ikke valgte 'det røde flertal'.

Enhedslistens valgløfter kan blokeres af De radikale, som i regering eller udenfor igen kommer til at spille en central rolle i dansk parlamentarisk politik.

Men det har Enhedslisten selvfølgelig vidst også før folketingsvalget. Det kan ikke komme bag på liste Ø, at De radikale er et borgerligt parti, som S/SF gerne vil i regering med for at kunne gennemføre deres nyliberale, EU-dikterede politik, som er delvis skjult bag valgløfterne.

S-SF vil ligesom den amerikanske præsident Obama altid have både en opposition og samarbejdspartnere at give ansvaret for, at ord og løfter ikke bliver gennemført.

Enhedslisten er eneansvarlig for sine egne løfter. Og problemet for partiet er, at det vil gennemføre progressive tiltag ved at indgå i det traditionelle parlamentariske spil. Det har derfor afskåret sig fra den virkelige kilde til også en progressiv parlamentarisk kraft: arbejderklassens og massernes kamp uden for folketinget.

S/SF/R-regeringen bliver selvfølgelig en borgerlig regering, hvis politik ikke vil kunne bremses af Enhedslistens

mandater, fordi den i vigtige sager blot kan finde et 'bredere flertal' i folketinget – og også har lovet 'et bredt samarbejde hen over midten'.

Organiseret massekamp er midlet imod al borgerlig politik, uanset regeringsfarven.

At lade De radikale tjene som påskud for Thorning-regeringens borgerlige politik og som undskyldning for Enhedslistens ønskedrømmes forlis er ynkeligt.

Ø på Christiansborg ...

Liste Ø mødte mandag op til forhandlinger med Helle Thorning Schmidt i forbindelse med regeringsdannelsen. Støttepartiet havde angiveligt syv 'krav' med. De er:

- 38.000, der risikerer at falde ud af dagpengesystemet, skal reddes af en forlængelse af dagpengeperioden.
- 20.000 nye job om året – flest grønne.
- Uligheden i samfundet skal mindskes.
- Stop for flere privatiseringer, herunder privatiseringer af Dong og TV2.
- 40 procent CO2-reduktion i 2020.
- Afskaffelse af VK's pointsystem.
- Multinationale selskaber skal beskattes hårdere.

Det er en blanding af almene krav, nogle mere langsigtede, andre yderst akutte. De gælder åbenbart som ønskeseddel frem til 2020 og må så siges at være yderst beskedne i forhold til Enhedslistens ellers så flittige formulering af krav.

Et par af dem vil liste Ø sikkert få tilsgagn om, i al fald som hensigtserklæring, og måske bliver lidt af det gennemført som omkostningsfri symbolpolitik.

Det vil være en billig betaling fra Thorning Schmidt for 12 mandater og et Ø-stempel for at være rød og progressiv.

... og i København

I virkelighedens verden ser tingene sådan ud: Socialdemokraten Frank Jen-

sen – Københavns overborgmester, som i Socialdemokratiet står 'til venstre' for Thorning Schmidt og hendes gruppe, indgik søndag aften et budgetforlig med samtlige partier i Københavns borgerrepræsentation, det vil sige alle folketingspartier minus Enhedslisten.

Aftalen indebærer, at virksomhedsskatten sænkes – og Enhedslisten blev smidt ud af forhandlingerne, da partiet anstændigvis ikke ville være med til sænke virksomhedsskatten på bekostning af skolelærernes arbejdstimer. Socialdemokraterne gjorde det til et ultimativt krav og lavede bare forlig uden liste Ø.

Det er en understregning af, at Enhedslisten i rolle som støtteparti kan undværes, og et forvarsel om mulige tilsvarende situationer på Christiansborg.

Enhedslistens socialborgmester Mikkel Warming er skuffet og vred over at blive sat uden for døren. Til Modkraft siger han:

- Det er stærkt problematisk, at overborgmester Frank Jensen fører borgerlig erhvervspolitik, især lige efter at danskerne har forkastet den borgerlige regering.

Han tilføjer:

- Det stemmer ikke overens med rød politik, så vi går da ud fra, at det er en smutter.

Men det stemmer fint overens med socialdemokratisk politik, som Enhedslisten insisterer på at kalde 'rød', uden at den er det. Og selvfølgelig er der ikke tale om 'en smutter'.

Liste Ø og dets tilhængere, såsom 'Kommunistisk Parti' og Arbejderen, der er talerør for den venstresocialdemokratiske del af fagtoppen, er fanget på det gale ben.

I stedet for at støtte og sprede lamende illusioner om den borgerlige S/SF/R-nedskæringsregering er vejen frem at mobilisere til modstand mod alle de angreb, som nu er i støbeskeen, allerede fra regeringens dag 1 og det nye folketings åbning.

Forårets aftale mellem den afgående VKO-regering og Kommunernes Landsforening om dramatiske udliciteringer og nulvækst bliver i øjeblikket tonset igennem kommunerne med S' og SF's stemmer

Den tidligere regerings målsætning om, at en tredjedel af den kommunale service skulle være solgt fra til private virksomheder i løbet af de næste par år – også kaldet *Aftale om Konkurrencepakken* – står stadig ved magt som en del af aftalen mellem KL og staten.

I aftalen indgår, at der frem mod 2015 skal ske en stigning i kommunernes konkurrenceudsættelse til 31,5 pct., og at de kommuner, som i dag konkurrenceudsætter, mindst skal øge konkurrenceudsættelsen mere end de øvrige kommuner.

S/SF i parløb med de borgerlige

S' og SF's parløb med de borgerlige er reglen snarere end undtagelsen, uanset at de lige så traditionelt har et flertal i hovedstandsområdet og de større byer. F.eks. sidder S og SF på 19 ud af 31 pladser i Århus, i København på 30 ud af 55, i Odense 16 ud af 29, i Ålborg 17 ud af 31.

Således ser man i budgetforliget i Århus, at rengøring, befordring, madforsyning, vedligehold af de grønne arealer, sundhed og omsorg for samlet 145 mio. sendes i udbud. Det eneste sted, hvor de interne kompetencer i stedet bliver styrket, er i forbindelse med udbudsprocesser. De private konsulenter har vist sig at være alt for dyre.

Den logiske kortslutning i det borgerlige demokrati er fuldkommen.

Århus: 'Røde' nedskæringer

Nybyggeri og investeringer i infrastruktur finansieres hovedsageligt ved lån. I Århus betyder det, at der ventes nettorentudgifter på i alt 67,2 mio. kr. for 2011. Denne udgiftspost vil stige i

Kommunalbudgetter efter valget: VKO's udliciteringsplaner tonses igennem

de kommende år, efterhånden som der bygges flere prestigebyggerier på havnefronten. Der er under den nuværende krise meget ringe udsigter til, at investeringerne kan forrentes, eller at grunde og bygninger kan sælges til det budgetterede.

Besparelserne – eller *omprioriteringerne*, som det også kaldes som følge af nulvæksttaftalen – er aftalt til 222 millioner, og det kommer til at ramme de udsatte boligområder og de svageste grupper.

I boligområdet Gellerupparken bliver der skåret på bevillingerne til socialt arbejde og driften af kulturhuse, og den lille Gellerupscene bliver lukket.

- Det ærgrer mig, at et stort flertal i byrådet har valgt at stoppe bevillingen. Vi kæmpede til langt ud på natten, men desværre forgæves. Det er både kortsigtet og uambitiøst kulturpolitik, udtalte Rabih Azad-Ahmad fra De radikale og formand for kulturudvalget i Århus.

De sidste aktivitets- og væresteder for psykiatribrugere, hjerneskadede og udviklingshæmmede skal lukkes. Det

sker på trods af den markante kamp og en stor demonstration den 7. januar 2011 for bevarelse af disse steder.

Det er i den forbindelse værd at genkalde Enhedslistens tale på demonstrationen med løftet om, at en ny S/SF-regering vil garantere en mere human politik.

Virkeligheden ser konkret anderledes ud.

Også børneområdet rammes over en bred front. Dagtilbud, SFO'er og klubber bliver skåret for tredje gang på blot et år.

- Vi mister langt over 200 pædagoger på området, og alle vil blive ramt. Det er så uhyggeligt kortsigtet at tro, at man sparer noget på at spare på børne- og ungeområdet, udtaler Henning Truelsegaard, formand for BUPL i Århus.

Absurd budget

Dorthe Laustsen fra SF skønmaler nedskæringerne:

- Når vi ikke kunne undgå endnu en sparerunde i Århus Kommune, så er resultatet rimeligt efter omstændighederne, udtaler hun.

Fra FOA i Århus er svaret, at det er absurd, at budgetforliget vil bruge endnu flere ressourcer på udliciteringer, der med garanti koster penge, og hvor gevinsten er usikker. I stedet bør et nyt budget indregne de besparelser, som kommunen kan opnå, hvis kommunerne får lov til at droppe de såkaldte fritvalgsordninger og andre former for udliciteringer.

Derudover kan kommunen bruge de mange forslag til bureaukratibesparelser, som FOA og andre stillede under sidste års spareproces. De er ikke brugt endnu og kan gennemføres i stedet for at forringe servicen og de ansattes arbejdsforhold.

FOA Århus opfordrer til, at Århus Kommune dropper disse budgetter og udarbejder helt nye.

For at undgå unødigt lidelse lover Århus-politikerne kort proces. Der bliver frem til den 5. oktober mulighed for at komme med høringssvar til spareforslagene, inden de endeligt behandles den 13. oktober ved byrådets 2. behandling af budgettet.

Kommunalbudgetter med skjulte bomber

Det må konstateres, at mens det nye flertal er flyttet sammen på hotel, kan man allerede se i praksis ude i kommunerne, at der ikke kommer nogen ny politik. Ville man reel forandring, betyder det intet at udskyde budgetforligene med en måned.

Fremtidsudsigterne er tværtimod langt mere dystre end det billede, der blev tegnet i valgkampen. Også for kommunerne.

Der er reel en betydelig risiko for, at nedskæringerne kun bliver værre i de kommende år. Blandt andet fordi krisen på bolig- og ejendomsmarkedet buldrer videre. I mange kommuner som i Århus ligger der en skjult bombe bestående af tomme ejendomme og forfejlede investeringer i prestigebyggerier.

Fagforeninger i Århus: Drop besparelser!

Århus indgår et bredt spareforlig for de næste tre år. Men fagforeninger vil skrotte besparelser og satse på en ny regerings løfter om bedre velfærd i kommunerne

Det ser ikke ud til, at borgerne i Århus umiddelbart får glæde af den nye rege-

rings løfter om bedre velfærd. Et bredt flertal, som rækker over de borgerlige partier og S/SF, er enige om at spare 222 mio. kr. næste år og 300 mio. kr. de efterfølgende år.

Både BUPL og FOA i Århus kritiserer den nye spareplan og opfordrer til at tage dem af bordet.

- Det er tredje gang i år, at et flertal i byrådet står bag besparelser på dagtilbud, SFO'er og klubber. Vi får nu igen

en voldsom besparelse, der rammer hele institutionsområdet. Vi mister langt over 200 pædagoger på området, og alle vil blive ramt. Det er så uhyggeligt kortsigtet at tro, at man sparer noget på at spare på børne- og ungeområdet, siger Henning Truelsegaard, formand for BUPL i Århus.

BUPL Århus advarer politikerne om, at besparelserne får konsekvenser på langt sigt.

- Det er, som om konsekvenserne af de gentagne besparelser ikke når ind bag rådhusets mure. Med færre og færre voksne til at være omkring børnene bliver flere og flere børn selvfølgelig overladt til sig selv i længere og længere tidsrum, siger Henning Truelsegaard.

Han peger på, at kommunen kan forvente bedre økonomi fremover.

- Den nye regering har lovet kommunerne flere penge. Derfor er det helt unødvendigt med så drastiske nedskæringer på nuværende tidspunkt. Man kunne have valgt at lave et budget med de nye forudsætninger, men har valgt at køre videre efter den afgæede regerings økonomiske smalhals, siger Henning Truelsegaard.

Sviger vælgerne

FOA Århus mener, at besparelserne er helt uacceptable.

- Århusianerne har stemt for velfærd både lokalt og på landsplan. Derfor er det urimeligt, at budgetforliget betyder voldsomme forringelser for borgerne og det personale, der hjælper dem, siger FOA Århus' formand Kirsten Normann Andersen.

Hun peger på, at 60 % af århusianerne stemte på rød blok ved folketingsvalget, mens blokken fik over 67 % ved kommunalvalget.

- Man kan roligt sige, at borgerne har stemt for en anden politik end den, som byrådet nu fører. Den røde borgmester sætter reelt århusianerne uden for indflydelse, fordi han vil have de borgerlige med i et forlig, og det syners jeg egentlig ikke er særlig demokratisk, siger Kirsten Normann Andersen.

Hun opfordrer byrådet til at skrotte

Besparelserne er helt uacceptable udtaler Formand for FOA Århus Kirsten Normann Andersen

budgetforliget og lave et nyt, der bygger på, at rød bloks valgsejr har skabt en ny situation. Kommunen kan sandsynligvis bruge flere penge, ligesom kommunen lettere vil kunne spare på bureaukrati.

- Den borgerlige regering krævede nulvækst, mens rød blok vil tillade vækst i kommunerne. For eksempel har Socialdemokraterne og SF foreslået en vækst på 1,4 %, forklarer Kirsten Normann Andersen.

Et af de borgerlige partiers kraftigste aftryk på forliget er yderligere udliciteringer af kommunale opgaver.

Flere partier i rød blok har nævnt, at kommunerne skal have frit valg, når det gælder udliciteringer, så de selv kan vælge, om de vil bruge ressourcer på dyre udbudsforretninger.

- Så er det jo absurd, at budgetforliget vil bruge endnu flere ressourcer på udliciteringer, der med garanti koster penge, og hvor gevinsten er usikker, siger Kirsten Normann Andersen.

Hun foreslår, at et nyt budget i stedet indregner de besparelser, som kommunen kan opnå, hvis den må droppe de såkaldte fritvalgsordninger og andre former for udliciteringer.

Nye omfattende krisefyringer er på vej

Af naturlige årsager havde Helle Thorning Schmidt ikke karisma nok i sig selv til at vende den økonomiske krise – endsige skabe begejstring og forhåbninger hos spekulanterne eller erhvervslederne. Det er der ikke noget underligt i. De danske kapitalister vidste på forhånd, at ”rød” og blå blok leverer den samme ”medicin”. Flasken er lidt anderledes og indebærer den fordel, at fagbevægelsen sikrer lidt mere ro på bagsmækken.

Imens fortsætter krisen ufortrødent. I den seneste uge har det bestemmende danske aktieindeks – C20 – nået et nyt lavpunkt. Spekulanterne skal tilbage til 2009 for at finde et sammenligneligt niveau, men det er svært skabe medfølelse for disse, da de fleste er godt ved muffen, hvilket i øvrigt er frembragt gennem snylten på arbejderens sved.

Det er imidlertid samfundets bredeste og oftest nederste lag, der i den sidste ende får lov at betale regningen.

A-Kasserne har fat i en lang ende

Foghs og Løkkes regeringsperiode har taget mærkbart på den socialdemokratiske fagbevægelse, der i samme periode har fået et dramatisk faldende medlemstal til konsekvens, hvilket ikke alene skyldes VKO-regimets nyliberale korstog mod arbejderklassens organisationer, men også fagbevægelsens egen manglende appel, den logiske konsekvens af klassesamarbejdet.

Da Fogh trådte til i efteråret 2001, skete det på baggrund af en krigserklæring mod arbejderklassen og vore organisationer.

Det skete alt sammen via konkret lovgivning, hvis indhold ramte som et tveægget sværd. På én og samme tid blev forholdene forringet for den enkelte, og de solidariske elementer i medlemskab af fagforening og a-kasse blev udhulet og undermineret.

Det skete med økonomiske argumenter, såsom at samfundet ikke havde råd til andet, ligesom det ville hjælpe de arbejdsløse i arbejde ved at forringe

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV
www.kpnet.dk

Nye fyringsbølger

Proptrækkeriet har mange former. Mange lønmodtagere eller familier på overførselsindkomster kommer i klemme på grund af faldet i værdien af ejer eller andelsboliger: 200.000 familier har tabt klækkeligt på ejendomsfaldet gennem de sidste fem-seks år. Brugerbetaling fordyres og forøges til stadig flere områder. Overførselsindkomsterne udhules i takt med inflationen. Dagpengeperioden beskæres osv..

Den hårdeste variant for familieøkonomien er fyringen. Forskellen på en lønindkomst og dagpenge vælter mange familieøkonomier og er ofte direkte underminerende for bopæl og opholdssted.

Når det kommer til spørgsmålet om at tørre krisens byrder af på de arbejdende gennem fyringer, er bankerne aktuelt et tydeligt eksempel. Jyske Bank startede således i sidste uge med at fyre 150 ansatte. Spar Nord nedlagde 50 stillinger. Allerede i august måned havde Nordea fremlagt en spareplan, der reducerede stillingerne med 600! Finansforbundet erklærer, at antallet af arbejds-

pladser gennem de seneste tre år er reduceret med 4.500, hvoraf de 3.000 har været massefyringer.

Med til historien hører jo, at det netop er fra den finansielle sektor, at spekulationerne har taget et sådant omfang, at den kan tilskrives et hovedansvar for kriserne. Ikke desto mindre har bankerne nu fået tilført bankpakke I, II, III & IV på skatteydernes bekostning! Det er sket fra solide flertal på Christiansborg, hvor farverne på blokkene ikke har udmøntet sig i divergenser. De samme politikere ser tavse til, mens bankerne massefyre de ansatte.

Nu er banksektoren langt fra alene om masseafskedigelse. Inden for det seneste år har hospitalssektoren uanfægtet af de mange politiske løfter om bedre forhold, mindre ventetid osv. været hårdt ramt med tusinder af færre ansatte på landsplan. I sidste uge kunne Jernbanearbejderforbundet så meddele, at DSB ville reducere antallet af ansatte med op mod 1.000. DSB forsøgte først at snakke udenom, men da taktikken

mislykkedes, vendte de på en tallerken og beskyldte togpersonalet kun for at arbejde halvanden time om dagen til en dagløn, der næsten kunne få en bankdirektør til at rødme. Løgnene blev af Jernbanearbejderforbundet tilbagevist som den provokation, som det var.

Til antallet af tabte arbejdspladser kan føjes de mange, der er flyttet til mere profitable steder i den såkaldte globaliserede verden.

Når man regner antallet af arbejdspladser om til fuldtidsstillinger, svarer det til 163.000 – eller en ledighedsprocent på 6,1. Disse cifre skjuler, at mange østeuropæere er blevet sagt op og sendt hjem. De er bekvemt nok ikke registreret som arbejdsløse i Danmark.

Står det til finanskapitalen, er der ikke lys for enden af tunnelen. Således udtaler Jacob Graven, cheføkonom i Sydbank:

- Med den hårde opbremsning i dansk økonomi må man desværre forvente, at der vil komme fyringer generelt i erhvervslivet.

Vender vinden for A-kasserne?

deres forhold. Underforstået at de er snyltere.

Derfor blev dagpengeperioden halveret til to år, genoptjeningsretten er fordoblet, rådighedsreglerne er strammet voldsomt op, og jobformidlingen er helt overgået til de kommunalt drevne jobcentre eller ”anden privat aktør”. På et tidspunkt skulle hver ledig dokumentere to jobansøgninger hver dag, hvilket fik kontrolordningen til at bryde sammen. Beskæftigelsesministeriet havde aldrig modtaget så mange ansøgninger.

De økonomiske argumenter stod imidlertid ikke alene. De var fulgt af et ikke udtalt ideologisk korstog med fagbevægelsen – herunder a-kasserne. Mens LO og FTF-familierne blev åreladet af medlemmer, steg de kristelige og gule foreninger vildt. Den enkelte lønmodtager målte i stigende grad udgifterne til fagforening og a-kasse i forhold til fordelene, som drastisk blev udhulet af VKO. Det solidariske aspekt betød mindre og mindre.

I dag kan vi konstatere, at VKO's bestræbelser lykkedes alt for godt.

Mange a-kasser har da også slikket

sig om munden, da S-SF i valgkampen meldte ud, at systemet skulle ruller tilbage til reformen i 2007, hvor a-kasserne blev frataget den sidste rest af jobformidling til fordel for jobcentrene.

A-kasserne har fåt i en lang ende: De kender brancherne og i de fleste tilfælde også arbejdspladserne langt bedre end jobcentrene, endsig de private aktører. A-kasserne kan i mange tilfælde også tage de solidariske briller på, hvorved de kan sikre, at nogle sikres arbejde, inden de ryger på kontanthjælp. Behandlingen af den enkelte arbejdsløse er i sit udgangspunkt også langt mere ligeværdigt, idet man betjenes af mennesker, hvis ansættelsesforhold man selv har betalt til, og fortsat gør. Det giver et afsæt med en helt anden respekt. På jobcentrene modtages man i mange tilfælde med foragt som den nasser, man pr. definition er.

Blå blok sætter nu a-kassernes bestræbelser under hård beskyldning.

A-kasserne og fagbevægelsen tænker kun på sig selv. Det handler om at hverve medlemmer og ikke lønmodta-

gernes interesser, påstår de. Enhver som har smagt arbejdsløshedens forhold, kan bevidne, hvorledes VKO har gjort hverdagen hårdere for dem, som de nu angiveligt har så meget tilovers for. Blå blok insinuerer totalt overdrevet, at den kommende regering er fagbevægelsens regering. Det er nu nok at fratage EU, kapitalen og det danske erhvervsliv for megen magt.

Det sørgelige er, at kommunerne – med socialdemokratiske borgmestre i front – også stiller sig på barrikaderne for at forsvare ”deres” institutioner. Jobcentrene beskæftiger i dag 6.500 lønmodtagere, hvis lønudgifter rigeligt dækkes af entreprisen med staten.

Skismaet påvises meget direkte, idet en a-kasse for kort tid siden tilbød at påtage sig jobformidlingen gratis mod en økonomisk erkendelse for hver arbejdsløs, der kom i aktivitet.

Omfanget af funktionerne angives vel meget præcist, når det konstateres, at godt en million danskere hvert år er i kontakt med jobcentrene, og staten bruger 20 milliarder kroner på beskæftigelsesindsatsen.

Jobcentre erkender misbrug af arbejdsløse

Landets jobcenterchefer indrømmer at løntilskudsjob fortrænger ordinære job

Der har under og efter valgkampen hærgnet en debat om aktiveringsordninger, kurser og løntilskudsordninger. Faktisk har fagbevægelsen gennem flere år påpeget adskillige fuldstændigt sindssyge regelsæt, der i masser af tilfælde har holdt de arbejdsløse væk fra arbejdsmarkedet. Mange ledige er med et arbejde på hånden inden for en eller et par uger alligevel været tvunget på kursus. Eksemplerne på nedværdigende aktiveringer er talløse, og beskæftigelsesminister Inger Støjberg (V) lovede derfor sidste efterår, at der skulle ryddes op i den uhenigtsmæssige jungle.

Det kom der aldrig noget rationelt ud af!

Diskussionen er imidlertid ikke ny. Da Anders Fogh i starten af 00'erne førte valgkamp mod Nyrup-regeringen, var kritikken af de mange inkompetente

aktiveringskurser et centralt element for Fogh. Han lugede da også hurtigt ud i dem, men på nøjagtig samme vis, som Nyrups "smagsdommere" blev erstattet af Foghs "spindoktorer", så blev de inkompetente kurser forvandlet til lige så indholdsløse og ubrugelige kurser. Løkke Rasmussen og Inger Støjberg nåede tilmed med en økonomisk overfligge at forhindre masser af ledige lønmodtagere nødvendige opkvalifikationer, hvilket ellers for mange ville have udløst en billet til en arbejdsplads.

I virkeligheden skal vi omkring 25 år tilbage i tiden, hvor aktiveringsordning

er for arbejdsløse for første gang i efterkrigstiden blev indført. Der var her tale om et rimeligt strengt regelsæt, hvor den arbejdsløse ikke måtte udføre arbejde, som kunne undergrave de ansattes ansættelsesforhold. I postvæsenet kunne de aktiverede således gennem en hel dag kigge postbuddet over skulderen uden at røre en forsendelse. Eller de kunne pudse cykler, hvis der ikke var ansat folk til det, og det skønnedes, at der ikke var behov for det.

Siden er det gået slag i slag. Dagpengemodtagere er under allehånde forskellige aktiveringsordninger kommet til at spille en stadig større rolle og

Offentligt ansatte: Seks krav til en ny politik

11 faglige organisationer på det offentlige arbejdsmarked har på en velfærdskonference den 21. september rejst 6 krav til den ny regering

1. Stop for offentlig nulvækst

- Der skal sættes en stopper for de nuværende nedskæringer og fyringsrunder, som har præget især den kommunale velfærd

2. Ny tillidsreform for medarbejderne i den offentlige sektor

- Der er brug for en reel tillidsreform, der sikrer, at de offentligt ansatte ikke fremover skal bruge unødigt tid på kontrol og dokumentation, og som giver medarbejderne mulighed for at ytre sig, hvis de ikke kan stå inde for kvaliteten af servicen til borgeren

3. Milliardinvestering i videre- og efteruddannelse for den offentlige sektor

- Muligheder for uddannelse, efter- og videreuddannelse skal udbygges for at sikre større arbejdsglæde, større arbejdsudbud og øget effektivitet i det offentlige

4. Tilbagetrækning af forslaget om at nedlægge regionerne

- Der er brug for, at det offentlige sundhedsvæsen fortsat underlægges demokratisk funderede politiske beslutninger om, hvilke behandlinger der skal ydes og tilbydes

5. Større satsning på at forebygge sociale problemer

- Vores samfund skal måles på,

hvorvidt vi behandler vores svageste. Derfor har vi behov for en langt mere ambitiøs tilgang til socialt forebyggende investeringer

6. Ophævelse af reglen om, at 31,5 procent af kommunale opgaver skal konkurrenceudsettes

- Der er brug for et opgør med den rygmarvsopfattelse, at samfundet altid kan spare penge ved at udlicitere.

De 11 forbund er FOA, 3F/Den offentlige gruppe, HK/Kommunal, BUPL, Dansk Socialrådgiverforening, Danmarks Lærerforening, Uddannelsesforbundet, Frie Skolers Lærerforening, Ergoterapeutforeningen, Dansk Magisterforening og Socialpædagogerne.

udfylde stadig flere funktioner og opgaver, hvortil er knyttet et stadig større løntrykkeri i slipstrømmen.

Nyrup-regeringen satte i 90'erne ekstra damp på udnyttelsen af arbejdsløse i forskellige aktiveringsordninger. Hertil benyttede han sloganet "Det rummelige arbejdsmarked", hvis indhold skulle legitimere brugen af ledige hænder på arbejdspladsen til en billigere penge: løntrykkeri, som solgtes under påskuddet om solidaritet med de arbejdsløse.

Kommunerne drev rovdrift på såvel dagpengemodtagere som kontant-hjælpsmodtagere. Farum – med Peter Brixtofte som borgmester – gik forrest i misbruget. Der oprettedes store haller, hvor folk på overførselsindkomst fik til opgave at emballere og pakke produkter fra diverse produktionsvirksomheder. De blev aflønnet med deres overførselsindkomst samt eventuelt en busbillet. Mange lager og pak-arbejdere mistede lønindkomsten på den konto.

Uanset regeringskuløren er misbrugget sat i bedre og bedre system. I dag er der dårligt en offentlig institution, der kan fungere, hvis ikke det var, fordi aktiverede holdt dem oppe.

Det kom så i sidste uge for dagens lys, da 88 pct. af landets jobcenterchefer erklærede, at *alene* løntilskudsjob i "nogen" eller "ringe" grad fortrænger ordinære job. En enkelt jobcenterchef mener, at det sker "ofte". Udsagnene falder på trods af, at lovens intentioner er de stik modsatte: Løntilskudsjob må ikke fortrænge ordinære job.

De seneste opgørelser fra juni viser, at brugen af løntilskud er ved at eksplodere, samtidig med at de almindelige job i kommuner og regioner fortsat falder.

Der var i juni knap 20.000 i job med løntilskud i kommuner og regioner. Antallet ventes at stige til 40.000 til nytår. Presset på de ordinære job er størst inden for teknisk service, hvor hver fjerde nu er ansat med løntilskud, mens de gælder for hver tiende pædagogmedhjælper.

Det nye i historien er, at selv chefer for jobcentrene offentligt vedstår sig dette. Alligevel er det kun toppen af isbjerget, idet folk i andre aktiveringsordninger og fleksjobbere udfylder langt flere funktioner.

Ritualer og friheder

Min kone Vivian og jeg har under vores tre ugers lange ferie i Tyrkiet valgt at aflægge vores kære Bjergtrod et visit. "Den" opholder sig godt 800 meter over havets overflade tæt på en meget lille tyrkisk landsby, der hedder Tepe – langt fra alfarvej og civilisation af den kaliber, som vi er vant til. Det rindende vand består til dels af regnvand og nogle gange lidt af kildevand. Der er ikke indlagt varmtvandshaner i skuret. Grunden til, at der eksisterer et meget lille tv, er, at min svigermors veninde, Grethe, har taget ophold hos "Bjergtrolden", som bærer det helt almindelige tyrkiske navn Ahmet. Når Grethe opholder sig i Danmark, forlader hun ikke boligen medmindre håret er sat, vipper er malet og negle lakeret. I Tepe er disse normer kastet i nærmeste kløft, og hun undværer de almindelige daglige fornødenheder, som mange af os andre betragter som basale – trods hendes alder nær de 70. Vivian og jeg konstaterer blot: *Hatten af for Grethes livsoplægning!*

Ahmet betegner sig selv som socialist, hvilket er den første forudsætning for en isolering i det yderst nationale miljø, der eksisterer i det tyrkiske højland Anatolien. Den næste barriere er hans ateisme, hvilket er uforsonligt med det strengt ortodokse islamske livssyn, der hersker på egnen. Endelig driver han muligvis en ulige konkurrence, idet han gerne – mod betaling – beværter gæster med et herligt måltid suppleret med den tyrkiske øl *Efez*. Han har givetvis ikke tilladelse til at drive en sådan beværing, hvorfor der heller ikke er nogen form for skiltning fra vejen, hvorfra man ikke har den fjerneste fornemmelse af, at der forefindes en smugkro et godt stykke nede i kløften.

Ahmet er med sit kærlige kaldenavn blevet mere sky og paranoid i forhold til, da vi traf ham for halvandet år siden. Den isolerede og truede tilværelse har sat nogle tydelige mærker. Han er naturligt bange. Han føler sig i hvert fald terroriseret på sit domæne, hvilket han understreger kraftigt og mange gange.

Ved ankomsten træffer vi et andet selskab Kaj og hans kone Karen og barnebarn. Kaj og Karen er pensionister og har for år tilbage købt en lejlighed i turistbyen Alanya, som de flere gange om året har glæde af. De har arbejdet hårdt som almindelige arbejdere – blandt andet som slagtere – med afsæt i det jyske, og de gener har ikke fornægtet dem en opsparing til alderdommen, som de nu selv glædes ved, men også deler med børn og børnebørn.

Kaj lyser voldsomt op ved synet af andre danskere. Ahmets engelskunds-kundskaber er ikke så bevendt. Kajs er ikke meget bedre, så han og familien har i en halv times tid været underlagt Ahmets fortælletrang, men uden det store udbytte, så Kaj protesterer, da Ahmet er ved at anvise Vivian og mig en selvstændig plads:

- Kom dog herhen. Der er plads nok.

Det gør vi så selvfølgelig og tager imod Ahmets menu, der består af forel. Hvad der mangler i udvalget, får vi til gengæld tilbage af smag. Vi falder i snak på kryds og tværs med Ahmets tydelige aftryk i selskabet. Det går hurtigt op for os, at Kaj og familie langtfra tilhører danskerkolonierne, hvoriblandt mange er skatteunddragere med dansk-nationalistiske islæt og træk af pjalteproletarer. Kaj er frisindet:

- I Danmark har vi ondt af muslimer, deres bedetæpper og religiøse ritualer. Jeg har netop været til kristne begravelser, hvor det slog mig, at vores egen kirke rummer masser af ritualer. Vanens magt fungerer som et tæppe for vores udsyn.

Vi vælger at vandre et stykke ned ad bjerget, hvor snakken breder sig ud over alle de friheder, som vestens politikere officielt gerne ser spredt til de muslimske folk. Men i Frankrig er det forbudt at iklæde sig tydelige religiøse symboler – oplagt vendt mod muslimer. Kaj supplerer:

- I delstaten Florida i USA er det forbudt for unge studerende at gå med hængerøv.

Reno

H. C. Andersen skulpturen skal begraves

Odense bliver lørdag den 8. oktober vidne til en helt usædvanlig begivenhed. Kunstneren og billedhuggeren Jens Galschiøts 3 meter høje og 1,5 millioner kroner dyre H.C. Andersen-bronceskulptur bliver begravet.

Begravelsestoget går fra Flakhaven til Odense havn kl. 14-16.30.

- Der bliver Gravøl - Hornmusik - Herrekor og Taler, så det kan ikke gå galt, skriver Galschiøt i sin invitation til alle, der har lyst til at deltage.

Galschiøt håber, at denne begravelseshappening bliver en begyndelse på en ny Odense tradition, en slags folkefest over tilværelsens ulidelige lethed.

- Hvert år på digterens fødselsdag, d.2. april vil vi grave ham op under en genopstandelses fest. Første gang d. 2.april 2012. Derefter bliver Skulpturen kørt rundt i Odense, så han kan se om der er sket noget nyt i byen, hvorefter der bliver en ny begravelsesmarch ned til hullet i havnen.

- Jeg forventer at det bliver mere folkefest end begravelse. Så kom i højt humør, tilføj Galschiøt.

Jens Galschiøt:

Min begrundelse for at begrave skulpturen

Efter 6 års arbejde har både jeg, kommunen og indsamlingskomiteen sat Fortællerbrønden i bero. Det er skuffende at visionen om at skabe en vandskulptur, der kunne illustrere alle H.C.Andersens eventyr foreløbig er kuldsejlet.

Der har ligget mange forhåbninger og der er brugt meget energi på dette projekt, så det kræver også en ordentlig begravelse. H.C.A. skulpturen på Flakhaven koster 1,5 million og jeg kunne måske have solgt den til en anden by. Men jeg synes at dens historie er tilknyttet Odense, og har derfor besluttet at den foreløbig skal være her, uanset om Odense vil have den eller ej.

Og hvem ved, måske kan det i virkeligheden blive starten på en ny turistattraktion i Odense, som oven i købet kan trække folk ned til den lidt mennesketomme havn.

Baggrund for det hele

Forhandlingerne med Odense kommune har haft et så grotesk forløb at videre drøftelser er nytteløse. Efter at politikerne og deres embedsmænd har trukket sagen ud i 6 år med tilhørende fondskrak og kommunale besparelser, har indsamlingskomiteen og Galschiøt sat sagen i bero.

Kommunen vil ikke høre tale om de place-ringer Galschiøt har foreslået. Derimod har de peget på 4 perifere pladser langs Odense å og meddelt at det var et ultimativt krav at den skulle stå der - også selv om det lykkedes at samle alle pengene ind til at realisere den store skulptur.

Fortællerbrønden er en interaktiv skulptur der kun kan fungere i et byrum med mennesker og det er også det tusindvis af Odense-borgere og i sin tid, et enstemmigt byråd har givet penge til - så derfor er projektet sat i bero, indtil Odense kommune måske en dag vil være mere Fortællerbrønds-venlig.

Fortællerbrønden historie er i sig selv en moderne H.C.Andersen historie

- Først samlede borgerne penge ind.
- Derefter bevilligede byrådet enstemmigt 4 millioner og en lokal fond gav 2,5 millioner.
- Hvorefter byens administratorer blev sat til at finde en plads til det mangeløse kunstværk.
- Så gik alt i stå i flere år, mens byens embedsmænd arbejdede.
- Så efter 2 år kom finanskrisen og den lokale fond gik ned pga. aktiespekulationer, og da de kloge politikere og deres embedsmænd ikke havde sørget for at få udbetalt de 2,5 millioner kroner, forsvandt de ned i spekulations huller.
- Men så opdagede kommunen, at de også manglede penge i kassen og tog 3 millioner fra skulpturkassen.
- Nu havde embedsmændene efter 4 år endelig fundet nogle pladser. Men! Nu var pengene væk, der var 2 millioner tilbage og skulpturen skulle decimeres til at kun at være en skygge af sig selv.
- Desuden var kommunens forslag til pladser langt fra centrum og kunne derfor ikke honorere hverken indsamlingskomiteen, borgernes eller kunstnerens hensigter om, at lave en levende fortællertradition i byens centrum.
- Så blev hele projektet sat i bero august 2011.
- Og så begravede kunstneren skulpturen i Odense havn.

Nyt fra EU-fronten

Af
Folkebevægelsen
mod EU

Euroland: 53 pct. mener, euroen har skadet

I Frankrig og Portugal er der markant utilfredshed med euroen, mens kun 48 pct. støtter den i Tyskland.

Den tyske tænketank German Marshall Fund (GMF) offentliggjorde i sidste uge en meningsmåling, som viser meget ringe opbakning til EU's såkaldte fælles mønt i eurolandene. Kun 40 pct. mener, den har gavnet deres lande, mens 53 pct. mener, den har skadet.

Værst for euroens popularitet ser det ud til Frankrig og Portugal, hvor henholdsvis 54 pct. og 58 pct. mener, euroen har skadet. I Holland, Italien og Tyskland er meningene mere lige delt (i Tyskland støttes den af 48 pct.). Grækenland er ikke med i målingen, som omvendt viser, at 67 pct. af befolkningen i EU mener, at EU har gavnet. Her er populariteten mindst i Storbritannien og Bulgarien, hvor kun 46 pct. mener, at EU har gjort dem gavn.

EU vil sætte rammer for forbrydelse og straf

EU-kommissionen overvejer, hvordan man fra EU's side kan lave faste retningslinjer for, hvad der er forbrydelse, og hvad straffen skal være.

Viviane Reding, EU's retskommissær, siger til EUobserver, at der er brug for fælles regler på retsområdet i EU. Der skal være faste regler omkring, hvad der er ulovligt, og straffen for overtrædelserne skal så vidt muligt være den samme. Kommissionen ønsker at indføre fælles minimumsstraffe for at forhindre, at enkelte lande tiltrækker kriminelle på grund af lavere straffe end andre lande.

Det er Lissabon-traktaten, der danner grundlaget for denne ensretning af retspolitikken i EU-landene, da traktaten specifikt nævner muligheden for at indføre fælles minimumsstraffe i medlemslandene.

Rammerne for, hvad der anses for at være en forbrydelse, ligger traditionelt

Viviane Reding, EU's retskommissær

hos landene selv, og der kan være store forskelle på, hvad der er forbudt i de forskellige lande, hvilket kommissæ-

rens talsmand også selv påpeger: "I et land kan det være helt i orden, at en politiker har et firma, der nyder godt af ordrer fra det offentlige, mens det i et andet land kan være fuldstændig i strid med loven".

Det er især på det finansielle område, de fælles regler skal gælde, og kommissæren skriver, at hvor de nationale regler "ikke fører til det ønskede resultat", kan EU indføre regler for, hvordan man implementerer de ønskede regler og love, og endda

indføre sanktioner for "overtrædelse af EU's love".

Jens Andersen

Arbejdsgiver-recept:

Løse job og flere vikarer er vejen frem

Arbejdsløsheden i EU skal bekæmpes med flere løse ansættelser og flere vikarbureauer, mener den europæiske arbejdsgiverorganisation, Business Europe

Når Spanien har den højeste arbejdsløshed i Europa, så skyldes det, at de spanske arbejdere er "overbeskyttet". Det mener EU-arbejdsgivernes organisation Business Europe. De spanske overenskomster har givet for god beskyttelse mod fyring, derfor den høje spanske arbejdsløshed med mange langtidsledige.

- Vi er imod overenskomster, som ensretter arbejdsmarkedet, sagde Philippe de Buck, formand for Business Europe på et pressemøde, hvor arbejdsgiverne fremlagde 12 bud på fremtidens arbejdsmarked i EU.

Deres recept på, hvordan EU kan komme på sporet af mere beskæftigelse igen, byder på flere usikre job, flere vikarer og lavere dagpenge og sociale ydelser.

Mens den europæiske fagbevægelse i EFS længe har advaret mod den voksende brug af midlertidige ansættelser

og usikre job, så glæder arbejdsgiverformanden sig over den udvikling.

- De midlertidige ansættelser er med til at øge beskæftigelsen, sagde Philippe de Buck.

Vikarbureauer er ifølge arbejdsgiverne nøglen til øget beskæftigelse. Hele 80 procent af de midlertidige job var aldrig blevet skabt, hvis ikke vikarbureauerne havde været det til at formidle dem, mener Business Europe.

Derfor skal der skabes et endnu mere fleksibelt arbejdsmarked, hvis EU skal nå sit mål om at øge andelen af beskæftigede fra 68 til 75 procent i 2020.

Arbejdsgiverne vil have sænket indkomstskatten og peger på Sverige som det gode eksempel, mens Østrig får ros for arbejdsmarkedsreformer, som har øget "fleksibiliteten" på arbejdsmarkedet.

Op så peger arbejdsgiverne på den gamle travet om, at der skal være større forskel mellem dem, som er i arbejde, og dem som modtager offentlig hjælp. Business Europe er overbevist om, at lavere ydelser vil føre til flere job.

Fagbevægelsen mod Unionen, brink

Storborgerskabernes krige – ikke arbejderne, ikke de unges

Af Kaj Rudi Rasmussen

Indlæg ved
fredsfestivalen i Århus 8.
september 2011

Jeg vil begynde med en lille anekdote fra det virkelige liv. På P4 Østjylland den 5.9. var der valgkamp. Alle partier er inviteret og til stede.

I den joviale stemning, der er mellem alle disse kandidater til de høje stillinger på Christiansborg, siger intervieweren så: Vi vil nu om lidt tage fat på et emne, som der ikke rigtigt er blevet talt om i valgkampen. Kan I gætte, hvad det er?

Som håbefulde skolens dukse markeres der: - Miljø? - Uddannelsespolitik? - Øh, måske efterløn?

Ikke en af de politiske dukse kom på, at det kunne være Danmarks deltagelse i USA's imperialistiske krige rundt på kloden, ikke en! Og naturligvis blev disse barbariske røverkrige ikke nævnt med et ord i hele den time, udsendelsen varede. Selv om det på mange måder ville være nærliggende og aktuelt. Og endda på den krigselskende danske stats nye flagdag den 5. september og seks dage før 11. september.

Dette er jo ret sigende for det politiske miljø i blandt politikerne i Danmark i dag. Krigene og deres årsager og mål skal skjules, glemmes, forties.

Derfor er det jo virkelig rart at kunne stå her i dag sammen med en flok ægte krigsmodstandere, hvor vi kan tale frit om sandhederne angående krigene i vores tid. Og det siger jeg arrangørerne tak for.

Hovedfjenden i de sidste ti års krige er helt klart USA med dets militærkompleks.

Men fjenderne er også de stater, der hjælper USA med soldater, krudt og kugler.

Gadaffi-styrets libyske stat er ved at være nedkæmpet. Krigene kan gå videre, og tropperne kan flyttes til udraderingen af den næste stat, der står i vejen for

den imperialistiske strategi om verdensherredømmet.

Jeg vil sige et par ord om, hvem det er, der styrer de imperialistiske røverkrige, og hvem tjener på dem, og hvem er taberne?

Vi lever i imperialismens tidsalder. Kapitalismens frie konkurrences samfund er for længst afløst af de imperialistiske monopolders tid. Og som vi ved, har USA ført an i disse omfordelingskrige efter Anden verdenskrig.

Det er storborgerskaberne i de rigeste lande, der har interesse i disse krige. Det er dette ubetydelige mindretal af hovedrige mennesker, der udgør det imperialistiske borgerskab, der styrer bankerne, forsikringsselskaberne, finanskapitalen og industrikapitalen og naturligvis de multinationale foretagender.

Langt de fleste krige i verden de sidste ti år har været krige, hvor en gruppe af imperialistiske stater har forsøgt militært at rane råstoffer, geografiske områder og markeder fra en anden imperialistisk magt eller gruppe af lande.

Dette gør sig også gældende for de aktuelle krige som den mod Libyen, mod Afghanistan og Irak.

Her er der tale om, at den mægtigste militære, industrielle og økonomiske magt, USA, i samarbejde med de største europæiske magter i NATO har samlet en gruppe villige aggressive mindre lande omkring sig. For storborgerskaberne er der udsigt til yderligere ekspansion på de nedkæmpede lande og stater og deres borgerskabs vegne.

Til deres hjælp har de en militær kaste af officerer inden for militæret og politiet, der er rekrutteret fra de højere samfundslag.

De højere embedsmænd i samfunds- og statsforvaltningen får en løn, der gør, at disse i hovedsagen også står borgerskabets side.

Ud over dette har dette borgerskab hånds- og halsret over næsten samtlige større og mindre selvstændige virksomheder, især ved at kontrollere bankerne og dermed kreditterne til virksomhederne. Fra den side kan vi næppe forvente den store modstand mod krigene foreløbig.

Ikke nok med det. Storborgerskabet har også afgørende indflydelse på medie-verdenen.

Næsten alle medier ejer de. Såvel papiraviser, tv-kanaler som digitale medier ejer de og har den bestemmende indflydelse på. Medierne og journalisterne lader sig trække ved næsen af den herskende stemning, af deres ejere.

Vi ser dette hver dag, og ikke mindst her i valgkampen. Den danske stats rolle i myrderierne i Libyen bliver overhovedet ikke nævnt. De barbariske bombardementer og myrderier på civile bliver ikke nævnt. Men "heltene", de såkaldte oprørere, bander af udisciplinerede, sværtbevæbnede unge, bliver fremhævet som "befriere". Man har på det seneste kunnet se dem danse og skydende på totalt udbombede bygninger.

Medierne siger samstemmende, at det dog var fantastisk, at disse unge så hur-

tigt kunne nedkæmpe Gaddafis elitestyrker. Var det mon disse oprørere, der fik bygningerne til at kollapse totalt, eller hvordan? Raketterne og kamphelikopterne siges der ikke meget om, og de fremmede flys bombardementer bliver kun nævnt i bisætninger. At den såkaldte folkerevolution er et blændværk, siges der ikke et ord om. Om NATO's eliteenheders omfattende deltagelse i kamphandlingerne på jorden siges der ikke et ord.

At USA's mand håndgangne mand, FN's generalsekretær, i sidste uge forlangte at få besættelsestropper til Libyen med FN-mærker på, er knap kommet frem i medierne.

Det er også denne gang arbejderklassen og den almindelige befolkning, der må bære byrderne.

Ikke nok med, at det er arbejderklassens og mellemlagenes unge, der er kanonføde i krigene, både i Danmark og de andre aggressive lande. Disse befolkningsgrupper må også holde for ved krigsøkonomiens nedskæringer, som ikke gøres lettere af den aktuelle skærpede verdensomspændende kapitalistiske økonomiske krise.

Lønnedgang, sociale nedskæringer, fyringer, opskruet tempo, omfattende arbejdsløshed, social deroute for tusinder, familier, der må gå fra hus og hjem. Alt dette hører til dagens orden i Danmark.

I det krigsførende land Danmark har regeringen og folkettinget vedtaget USA's terrorpakke, og hvor denne ikke har forudset alt, hvad den utilfredse befolkning måtte protestere imod, og hvordan den protesterer, har regering og villige politikere straks lavet nye undertrykkelseslove til at fylde hullerne ud. Tænk blot på Lømmepakken og de omfattende visitationszoner, der flittigt har været i brug overalt i landet. Har I været opmærksom på, at nordbyen i Århus mindst én gang har været omfattet af sådan en visitationszone?

Retssalene har de seneste år fået til opgave at forsøge at udvide grænserne for de undertrykkende loves virkningsfelt. Handlinger, der før var helt lovlige,

er nu omfattet af hårde straffe gennem retssalenes udvidelse af praksis på dette eller hint område eller hurtigt gennemførte love i folkettinget. Hvem havde for få år siden troet, at det var en alvorlig forbrydelse mod den danske stat at tale i mikrofon fra en ladvogn? Eller at brede et banner ud ved en reception?

I skolen lærte vi, at den danske stat var virkelig demokratisk, ja, vistnok den mest demokratiske stat i verden. Det får vi da også at vide gennem medierne dagligt.

Vi fik at vide, at der var en tredeling af statsmagten, hvad der garanterede os dette herlige demokrati. Den lovgivende magt (folkettinget og regeringen) var adskilt fra den udøvende (politiet og militæret), og disse to magter var så adskilt fra den dømmende (retssalene).

Hvis dette nogensinde har været blot lidt sandt, så er det så sandelig ikke sandt i dag. Praksis viser, at tredelingen er nu en saga blot. Politistaten er lige på trapperne.

Oven i alt dette kører krigspropagandaen og propagandaen for terrorfrygten på fulde drøn i snart sagt alle medier. Kun ganske få blade og hjemmesider forsøger at finde sandheden i dette kaos og præsentere den for borgerne i landet.

Der er brug for at vi udvider protesterne i kampen mod krigene.

For at gøre dette må krigsmodstanderne først og fremmest være enige om, at de imperialistiske krige ikke kan tolereres,

uanset hvilken undskyldning de krigerske imperialiststater har for dem.

Så vidt jeg lige kan se, har USA's militær, NATO og deres alliancer ikke ført en eneste retfærdig forsvarskrig siden Anden Verdenskrig, kun angrebskrige.

Ikke nok med, at vi i fredsbevægelsen stå sammen om at fordømme disse krige. Det er af afgørende betydning, at vi også er enige om, at hovedfjenden er USA og *alle* dets krigsførende allierede.

Lige til sidst et lille hib til vores fagforeninger. Det er oplagt, at fagforeningerne lægger deres følgagtighed for borgerlig politik på hylden. Det er på høje tid, at medlemmerne og tillidsfolkene på lavere niveau i fagforeningerne kræver og arbejder for, at fagforeningerne går ind i kampen mod de imperialistiske krige, også selv om "deres eget land" er aggressivt krigsførende. Dette vil være en mægtig styrkelse af vores kamp mod de uretfærdige krige.

Vi må aflægge al partitaktisk snæversynethed og holde os til sagen, nemlig en styrkelse af antikrigsbevægelsen og en udvidelse af denne bevægelse ud fra, at USA er hovedfjenden, og at også Danmark er en aggressiv deltager i røverkrigene. Vi må blive flere, vi må inddrage nye områder i kampen.

Tidligere amerikansk kongresmedlem: Danske og franske specialstyrker myrder løs i Libyen

(CAKO) Walter Fauntroy, præst og forhenværende demokratisk medlem af Den Amerikanske Kongres, har i et interview med den afroamerikanske ugeavis The Afro, der offentliggjordes den 7. september, hævdet, at han under en længere fredsmission i Libyen har set danske specialtropper – sammen med franske – storme landsbyer og halshugge, lem-læste og dræbe såvel oprørere som

soldater loyale mod den libyske regering under Muammar Gaddafi.

Dette skulle ifølge den 78-årige Fauntroy vise, hvem der havde kontrollen. Efterfølgende har de danske og franske specialstyrker givet oprørerne skylden for ugerne, udtaler han.

Ifølge Forsvarsministeriet består det danske bidrag til krigen i Libyen af fire F-16 kampfly og cirka 120 personer, blandt andet piloter, stabsofficerer og mekanikere.

Arbejderpartiet Kommunisterne:: Hvad viser FV2011

Med resultatet af folketingsvalget eksisterer en ny politisk situation. Både blå og 'rød' bloks krisemodeller blev reelt set forkastet

Udfaldet af folketingsvalget 2011 betyder ikke en grundlæggende ny politik eller en helt ny regeringskurs, sådan som venstrefløjens opportuniste prøver at bilde os ind. Fogh/Løkke-regeringerne og Nyrup/Thorning-regeringerne er to varianter af samme nyliberale politik. Men der *eksisterer en ny parlamentarisk situation, en ny situation i klassekampen*, som fordrer en delvis ny taktik af de revolutionære kræfter – og det er selvfølgelig APK's opgave at forstå og vise vej i den ny situation i klassekampen.

Folketingsvalget betød en afslutning på ti års lammende og kvælende VKO-flertal, som ikke mødte reel modstand fra den parlamentariske opposition. Stemmefordelingen var et udtryk for et opgør med DF's dominans, et opgør med 'blå blok-politikken'. DF gik for første gang tilbage, og det har stor betydning, også som international tendens. VK-regeringen blev klart underkendt, De konservative halveret. Det skyldtes ikke bare, at de var Fogh/Løkke-regeringens lillebror-parti, men også reel modstand mod samarbejdet med DF og VKO-konstellationen. Det konservative frafald blev til gengæld stort set inden for blå blok og gik især til Liberal Alliance, men også til V. En vælgerundersøgelse (Epinion) viser, at var frafald fra Dansk Folkeparti, men også fra V, der tippede den parlamentariske balance til fordel for en Thorning-regering.

S/SF's tilbagegang og ikke mindst de stærkt reducerede personlige stemmetal til Thorning og Søvnald er selvfølgelig udtryk for manglende tillid til S/SF's politik. De udtrykker en total manglende begejstring for 'Fair løsning' og arbejdstidsforlængelse.

Generelt viste valget, at der var et folkeligt flertal mod begge de to nylibe-

rale kriseløsningsmodeller – både mod VKO's og SF's. Men sandsynligvis vil danskerne få en hel del af begge i kraft af det 'samarbejdende folkestyre'.

Den herskende klasse kalder traditionelt socialdemokratiet til magten i krisetider, og når modstanden mod de reaktionære partier er stærk. Borger-skabet kan se fordele i et regerings-skifte, efter at VKO er kørt død. Det kan være nyttigt med en oppositionsperiode for 'blå blok', og at det internationalt noget belastende DF bliver sat lidt ud på sidelinjen. En tilbagevenden forberedes på baggrund af kommende Thorning-træthed.

Den snævre margin mellem blokkene er en ønskesituation for den herskede klasse. Den er fremdyrket i kraft af kontrollen med medierne, personpromovering, selektiv partistøtte osv.

Flertallet vil en anden kurs for Danmark

Hovedkonklusionen på valget må være, at et flertal vil af med højrepolitikken, med den fremmedfjendtlige politik, med krigs- og nedskæringspolitikken, og

NÅR DE VALGTE VÆLGER
AT VRAGE VÆLGERNES MENING
ER DET PÅ TIDE VÆLGERNE
VÆLGER AT VRAGE DE VALGTE!
Carl Schærnberg

Grafik: Thomas Kluge

Likende a. uofficielt cyranauter. 9780 YhA. Etikryk og optagning ses gerne!

ønsker en anden kurs for Danmark.

Et af de klareste udtryk herfor er, at Dansk Folkeparti for første gang er gået tilbage ved et folketingsvalg. Det skyldes også en øget modvilje mod dets forbindelser til den rabiate og ekstreme højrefløj, som er bedre forstået. Fremskrittspartiet i Norge gik kraftigt tilbage ved kommunalvalget, hvor det med rette kobledes sammen med den situation, der har skabt en fascistisk terrorist som Anders Behring Breivik.

Men der er ikke kun tale om en markant afvisning af VKO's profilerede højrepolitik, og heller ikke alene om en afvisning af velfærdsnedskæringerne.

Der er tale om en klar bevægelse væk fra blå blok, en bevægelse mod venstre. Og i det samlede billede er særlig vigtigt den tydelige venstretendens, der manifesterede sig med Enhedslistens tredobling, og i at 'venstrefløjen' – SF og Ø – er blevet en reel faktor overalt i landet.

En kvart million stemmer til liste Ø, som har profileret sig imod racisme, krig, for bedre miljø osv til venstre for S og SF - de to største socialdemokra-

tier - er ikke set i mange årtier. Enhedslistens kanonvalg skyldtes i høj grad SF's åbenlyse højredrejning.

De Radikale er et parti, som igen og igen producerer superliberalister af typen Anders Samuelson. Det opsugede en del af frafaldet fra 'blå blok'. Det blev suppleret med stemmer fra SF, der opgav sin modstand mod VKO's indvandrerpolitik.

Ser man på fordelingen ud over landet, bevarer 'blå blok' et flertal i langt de fleste kommuner, i landområder, mindre byer osv. 'Rødt' flertal findes i mange store byer, med København som det absolutte flagskib med omkring to tredjedele af stemmerne i den indre by og brokvartererne, og med Enhedslisten som største parti!

På landsplan er den parlamentariske venstrefløjs (SF-Ø) fremgang uden for

storbyområderne ikke desto mindre ret markant. F.eks. var der over 11 pct., der stemte SF og Ø i Vestjyllands Storkreds (8,1 og 3,5 pct.). Så mange har der aldrig været til venstre for Socialdemokratiet før i det område.

Køn, klasse og valg

Flere kvinder end mænd stemmer på 'rød blok'. Det hænger ikke alene sammen med 'bløde værdier' og et forsvar for velfærd, men også at offentligt ansatte i højere grad stemmer på S/SF, mens privatansatte er overvejende blå.

Både Radikale og Enhedslisten (og i blå blok Liberal Alliance) har appel til 'de veluddannede', til akademikere, studerende osv. – og dermed også en betydelig ungdomsappel. De hører til gengæld til 'de mindst trofaste' af vælgerne, som lettest flytter sig.

Arbejderklassen er under kraftig forandring med den teknologiske og industrielle udvikling og 'globaliseringsprocessen', der har slaget titusindvis af arbejdspladser, ikke mindst ufaglærte job. Et stort slag står nu om massefyringerne i den offentlige sektor.

Der er ingen tvivl om, at S ikke læn-

gere som ellers traditionelt appellerer til (industri)arbejderne. Alle 'rød' bloks partier appellerer til 'folk med længere uddannelse', som det hedder i undersøgelser. Og ingen af dem forsvarer åbent arbejderens interesser.

I 'blå blok' viderefører Dansk Folkeparti det hedengangne Fremskridtspartis appel til arbejdere, som er en forholdsvis ny ting i billedet af, hvordan de sociale klasser stemmer. Pia Kjærsgaard og DF er kendt for deres leflen for sosu'erne og har med et vist held søgt at tiltrække den 'underste' del – ufaglærte, specialarbejdere – med appellen mod 'de fremmede, der truer deres job'.

Siden 1973 er også mange fra den bedst stillede del af arbejderklassen, som tidligere stemte socialdemokratisk, gået over i den åbent borgerlige lejr, bl.a. via Erhard Jakobsens CD.

Til gengæld stemmer som nævnt en meget stor del af arbejderklassen og de lavere mellemlag i den offentlige sektor 'til venstre', S/SF.

Ved folketingsvalget i 1935 fik Stunings parti rekordstore 46,4 pct. af stemmerne, DKP fik 1,0 pct. (og to mandater). Ved valget efter befrielsen i 1945 fik S 32,8 pct., og DKP slog alle rekorder med 12,5 pct. Men 'de røde' havde stadig ikke flertal. I 1966 fik S 38,2 pct. og SF 10,9 – med DKP ude. 49,1 pct. var det, som kommer tættest på 'rødt flertal', og det førte også til en S-regering under Jens Otto Krag baseret på støtte fra SF – kaldet 'arbejderflertallet' eller 'det røde flertal'.

De tre reformistiske socialdemokratiske partier i dag – S, SF og Enhedslisten – spænder nogenlunde fra det moderne socialdemokratiske højre til en gammelsocialdemokratisk venstrefløj, suppleret med 70'ernes 'nye venstre'.

I 2011 fik disse tre socialdemokratier hhv. 24,3 (S), 9,2 (SF) og 6,7 (Ø) – i alt 40,2 pct. af stemmerne. Færre end i Staunings glanstid.

Fortællingen om 'arbejderflertallet' og 'det røde kabinet' er med andre ord en fortælling om en parlamentarisk march på stedet, lidt frem, lidt tilbage, og et partisystem, der godt nok har splittet de fire traditionelle klassepartier op i flere forskellige partier, men alligevel har grundstrukturen intakte.

Human Rights Watch: EU krænker migranter

Frontex' primære formål er at sikre de ydre grænser i EU's Schengen-samarbejde. Medlemmerne af Schengen, som bl.a. også tæller Norge, forpligter sig til at sende materiel og mandskab til Frontex' missioner. Frontex har missioner forskellige steder, men der er især fokus på missionerne i området ved Middelhavet, som skal forhindre illegale migranter i at krydse grænsen til EU.

Det er i forbindelse med Frontex' mission i Grækenland, at Human Rights Watch nu anklager EU for at være skyld i krænkelser af menneskerettighederne. For selvom Grækenland formelt har ansvaret for det udstationerede Frontex-personel, så har Human Rights Watch konstateret, at det i flere tilfælde er personel fra EU-lande, der har kommandoen.

Migranterne må sidde fanget i overfyldte detentionscentre og bliver i nogle tilfælde holdt indespærret i flere

måneder. I et tilfælde i den græske by Tycherio blev 130 migranter holdt fanget i en lagerhal, som maksimalt kunne rumme 48 mennesker. De frihedsberøvede migranter havde ikke adgang til toiletter og måtte sove på gulvet eller på papkasser.

Ifølge en af fangerne, Human Rights Watch har talt med, er adgangen til vand begrænset, og maden forbeholdt de stærkeste.

- Grænsevagterne er ligeglade med, at vi dræber hinanden i kampen om mad, udtaler han.

EU-Kommissionen fralægger sig ansvaret for krænkelserne, men henviser til, at man fra kommissionens side gentagende gange har opfordret grækerne til at bygge bedre detentionscentre til migranterne.

Folkebevægelsen mod EU
Oskar Lund Rasmussen

Se hele rapporten på www.hrw.org

En ny politisk situation

Det positive i situationen efter folketingsvalget er simpelthen, at den er ny, at den bryder med den stivnede situation, som har eksisteret i årevis, hvor fokus har været på at vælte VKO. Den lægger op til nybrud, også blandt venstrekræfterne, og giver nye positive muligheder for APK og en revolutionær politik gennem krisen.

Den lægger også op til en diskussion af, om bestræbelsen skal gå i retning af et 'rødt flertal' og en 'rød blok' uden de radikale – eller det er et socialistisk samfund, som er perspektivet.

APK opfordrede som eneste politiske kraft til at stemme blankt ved folketingsvalget. Visse anarkister (Libertære socialister) samt det fundamentalistiske muslimske Hitzb-ut-Tahrir opfordrede til boykot. De første for at bekæmpe hele det parlamentariske system, de andre fordi 'demokrati' ikke er for rettroende.

Antallet af blanke/ugyldige stemmer øgedes til lige under én procent af samtlige afgivne stemmer. Det er i sidste ende et udtryk for en voksende tvivl over for blokpartierne.

I valgkampen videreførte APK kampen mod begge regeringsalternativer med hver deres variant af den nyliberale, EU-dikterede krisepolitik. Partiet arbejdede som altid for at udvikle arbejderklassens selvstændige kampplatform – mod krise, krig og reaktion.

Det betød, at vi ikke bare rettede skytset mod Løkke og Co., men også afslørede 'rød blok' og S/SF.

'Rød blok' og en S/SF-regering med Helle Thorning Schmidt i spidsen blev af Enhedslisten og samtlige trostkister og revisionister skønmalet som en ønskesituation for arbejderne og det progressive Danmark, og som indgangen til ikke bare en ny regering, men også en ny politik.

Nu lægges der op til, at De radikale får skylden for, at de fleste af Enhedslistens, S' og SF's positive valgløfter ikke bliver gennemført.

Den meget positive behandling af Enhedslisten og promovningen af Johanne Schmidt Nielsen i de borgerlige medier i forbindelse med valget afspejler, at partiets alibifunktion for borgerlig krisepolitik i 'rød' udgave tjener et

vigtigt formål for det herskende bourgeoisie i den nuværende periode.

Enhedslisten og dens parlamentariske klassesamarbejdspolitik er den største forhindring for arbejderklassen og blandt venstrekræfterne for at udvikle en selvstændig klassepolitisk platform og en massebevægelse baseret på denne. Det betyder også en hæmsko for udviklingen af en revolutionær venstrefløj, der er navnet værdigt, af den marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse og et stærkt kommunistisk parti.

Massemodstand mod reaktionær krisepolitik – også i 'rød' bloks regi

Det forventes, at S/SF udvider regeringen med De radikale. Der er et folketingsflertal for en 'borgerlig økonomisk politik', dvs. for fortsættelse af VKO's linje. Dermed vil en svag Thorning-regering prøve at balancere – med det resultat, at der kommer lort over befolkningen fra begge sider.

Efterlønslagtningen og tilbagetrækningsreformen vil blive gennemført

under Thorning Schmidt. Selvom hun har lovet, at der 'ikke skal betales dobbelt' med en forøget ugentlig arbejdstid på en time, er der ingen garanti for, at det ikke går i den retning. Der lægges samtidig op til en stribe afgiftsstigninger og et pres fra regeringen ikke mindst i forhold til fagbevægelsen for 'at holde lønnen i ro'.

Formentlig vil en Thorning-regering søge at fjerne EU-forbeholdene ved folkeafstemning, men de vil næppe vove at stemme om euro-tilslutning.

For at understrege, at der er en forskel på Thorning og Løkke-regeringerne, vil SFR-regeringen søge at fjerne en del af VKO's symbolpolitik, f.eks. det idiotiske pointsystem og lignende.

Der vil være nok at tage fat på for at fortsætte massemodstanden mod reaktionær krisepolitik, EU-diktater, dansk krigsdeltagelse, terrorlove osv. Skærpselsen af den økonomiske krise vil få angrebene vil hagle ned både som en arv fra VKO og som nye SFR-tiltag

APK har opfordret progressive fagforeninger og progressive og erklæret revolutionære organisationer til at imødegå alle nedskæringsiltag og reaktionære tiltag fra den ny regerings side gennem massemobilisering, med den bredest mulige enhed og samling.

Der er rejst stærke krav om, og der eksisterer et stærkt ønske om 'en ny politik'. Den kommer ikke fra Thorning-regeringen. Den må kæmpes igennem.

Højreekstremistisk quiz

Her er en lille quiz. Mogens Camre fra Dansk Folkeparti og masseordenen Anders Breivik har hver skrevet et af disse to udsagn:

1. "Så lad os kæmpe sammen med Israel, med vores zionistiske brødre mod alle anti-zionister, imod alle kulturelle marxist/multikulturalister"

2. "Vi ser en fjendtligt sindet kultur strømme mere eller mindre uhæmmet ind og har to muligheder, at gå til grunde – eller gå til modstand. Vi er økonomisk, kulturelt og militært overlegne og kan tage vore lande tilbage, hvis vi vil"

Hvem har skrevet hvad? En ganske vanskelig quiz på grund af udsagnenes fælles højreekstremistiske voldsanstiftende tankegods i kampen mod islam og dens støtter.

Frank Johannesen

(Se svar side 23)

Folkenes virkelige befrielse ligger i revolutionen og socialismen

Politisk udtalelse fra IKMLPO's regionale møde i Latinamerika

Som en del af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationers virksomhed gennemførtes i juli et møde mellem latinamerikanske partier fra Konferencen. De deltagende partier var Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti, Colombias Kommunistiske Parti (marxister-leninister), Kommunistisk Arbejderparti i Den Dominikanske Republik, Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti, Mexicos Kommunistiske Parti (Marxister-Leninister) og Venezuelas Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti.

Mødet gjorde status over det arbejde, partierne udfører i de forskellige lande, drøftede de vigtigste udviklinger i denne region og i verden som helhed og vedtog en politisk udtalelse, som gengives her

Den amerikanske imperialisme og dens europæiske allierede Frankrig, Storbritannien, Spanien og Italien forsøger at afspore de arabiske folks retfærdige kamp og kanalisere de arbejdende massers og ungdommens harme over i simpel udskiftning af navne, mens de økonomiske og sociale strukturer og afhængighedens byrde bevares.

Efter at have vurderet de seneste begivenheder i vores lande, i Latinamerika og i verden, erklærer vi:

1. Imperialismens fortællinger om, at krisen er ved at være overvundet, falder fra hinanden dag for dag med det voksende antal arbejdsløse, faldet i produktionen, forværringen af budgetunderskuddene og udlandsgældens vækst i de fleste lande i Europa, i Japan og USA. Det berører for alvor det kapitalistiske systems formodede stabilitet og skærper dets iboende modsætninger. Den langtrukne krise, som berører alle verdens lande, viser ikke bare fiaskoen for de kriseløsningspolitikker, som imperialismen har taget i anvendelse, men også forrådnelsen af et system, som er dødeligt såret og ude af stand til at garantere den velfærd og den frihed, menneskeheden kæmper for.

2. Arbejderklassens, de arbejdendes, ungdommens og folkenes kamp spreder sig over hele verden. Tunesien, Ægypten, Libyen, Jordan, Syrien, Yemen og andre lande i Nordafrika og Mellemøsten er et eksempel på kampen mod de reaktionære diktaturer og regeringer, som med de herskende borgerskabers og imperialistmagternes bifald har ned-sunket deres folk i den dybeste krise, sult og den barskeste elendighed, på trods af de enorme rigdomme, som skabes ved udnyttelsen af olie, gas og andre naturressourcer. Med FN's medvirken tyer de til militær intervention, til bombninger af civilbefolkningen i Libyen, med kampen mod tyranni som påskud – alt sammen med det formål at garantere den eksisterende orden og den fortsatte kontinuitet af alle deres profitter, som er resultatet af koloniseringen og udnyttelsen af disse folk.

Vi er fuldstændig imod den udenlandske intervention i Libyen. Det er op til det libyske folk selv at løse deres lands problemer. Ikke mere militær aggression og intervention i Afghanistan og Palæstina!

Vi kommunister står bag selvbe-

stemmelsens, uafhængighedens, velfærdens og frihedens fane.

3. En aktiv og modig opposition mod imperialismen og de reaktionære regeringer er også levende i Europa. I Grækenland, Tyrkiet, Italien, Spanien, Irland, Frankrig, England og andre europæiske lande har der været en generel afvisning af lønreduktion, af pensionsreformer, skatteforhøjelser, privatiseringer og nedskæringerne af sundheds- og uddannelsesbudgetterne, boligsikring og i almindelighed af alle de lovpakker, hvormed krisen anbringes på de arbejdende massers skuldre.

Talrige strejker og mobiliseringer viser en betydningsfuld genoplivning af arbejderklassen og ungdommen, som igen fordrer enhed og politisk initiativ for at konfrontere krisepolitikkerne og vælte de reaktionære regeringer. De store ungdomsmobiliseringer, som finder sted i Spanien og andre europæiske lande, fortjener særligt at fremhæves, fordi de viser det borgerlige demokratis udmattelse og en søgen efter vejene til social befrielse.

4. I Latinamerika fortsætter kampen og udviser nye fremskridt og udviklinger. Strukturtilpasningspolitikken, som er gennemført af de fleste af regeringerne i de seneste år, har ikke givet de forventede resultater, og der har i endnu mindre grad været tale om foranstaltninger, som tager sigte på massernes velfærd.

De forskellige kampe, som udvikler sig i vores lande, og som kræver højere lønninger, jobsikkerhed, respekt for organisationsretten, forhandlingsretten, kollektive overenskomster og strejker, afvisningen af flytning af arbejdspladser til udlandet, kravene om sundhed og uddannelse og flere rettigheder og friheder, mobiliserer til en stadig større deltagelse fra mange af kontinentets organisationer, som ikke knæler for de kapitalistiske regeringers kriseprogrammer og som kæmper for politisk frihed for folket.

Studenterrunddommen i Chile gennemfører sammen med de arbejdende

masser og Mapuche-folket store manifestationer til forsvar for frihed, offentlige uddannelser og for demokrati. Ønsket om forandring bryder igennem i vores forskellige lande, store dele af masserne deltager i den politiske kamp og løfter fanen i arbejdet for sejr for demokratiske og progressive regeringer, der reelt fremmer forsvaret af suverænitet, respekt for menneskerettigheder, velfærd og politisk frihed.

Den demokratiske og antiimperialistiske tendens i Latinamerika er en ubestridelig kendsgerning, som baner vej for, giver næring til og byder på talrige muligheder for revolutionens fremgang.

5. Opkomsten af adskillige demokratiske og progressive regeringer i Latinamerika som resultat af valg udgør vigtige skridt i denne retning. I dag trues disse regeringers eksistens og fortsættelse ikke desto mindre af imperialismens og de lokale bourgeoisiers højreoffensiv, som ikke har opgivet de privilegier, der har nydt gennem århundreder i vores lande. Imperialismens og oligarkiernes offensiv har ændret kursen hos flere af disse regeringer, som er forvandlede til åbenlyse forsvarere af det kapitalistiske system, af udenlandsk herredømme; de er forvandlede til nye former for de gamle regeringsmetoder, til sådanne, som øver undertrykkelse mod de arbejdende masser og ungdommen, til skønmalere af det repræsentative demokrati og til tilhængere af reformistiske udviklingsforanstaltninger. Faktisk viser disse regeringer som historien selv, at virkelig forandring, den sociale revolution og den nationale befrielse ikke kan føres igennem til enden under ledelse af borgerlige og småborgerlige klasser og partier. Det ansvar påhviler arbejderklassen, de arbejdende masser, folket og ungdommen, og proletariatets revolutionære parti, de ægte revolutionære organisationer og partier.

6. Imperialismen, dens allierede og lakajer, de lokale bourgeoisier i alle landene fremturer med deres reaktionære politik for at undertrykke de arbejdende masser, de oprindelige folks og ungdommens kamp med ild og sværd, og forsøger samtidig at kapre den sociale bevægelse ved hjælp af velfærdspoli-

tik og den ene eller anden reform.

Et udtryk for denne politik er de amerikanske imperialistiske og deres latinamerikanske lakajers tropper i Haiti. På samme måde opretholdes deres handelsembargo mod Cuba, og der tages skridt med det formål at vende den venezuelanske proces om. Forfølgelsen, fængslingen og mordene på sociale kæmpere og revolutionære er ubestridelige vidnesbyrd om den kendsgerning, at kampen fortsætter, og at repressionen, uanset hvor rå og blodtørstig den kan være, ikke kan tilintetgøre idealerne og beslutsomheden i kampen for social og national frigørelse.

Vi udtrykker og understreger vores solidaritet med de kammerater, som lider under repression og tortur i Honduras, Mexico, Guatemala, Colombia, Paraguay og Peru. Særligt kræver vi løsladelse af den ecuadorianske studenterleder Marcelo Rivera, som fortsat er fængslet, anklaget og dømt som terrorist af Correa-regeringen for at forsvare universiteternes autonomi.

7. Rafael Correa-regeringens forræderi og de bolivianske arbejderes kamp mod 'gasolinazoen' (*Morales-regeringens kursskifte i forhold til energipolitikken, med efterfølgende store prisstigninger, KP*) ikke alene klarlægger disse regeringers begrænsninger, men synliggør også behovet for at gøre det klart for arbejderklassen og de sociale massebevægelser og organisationer, hvad den virkelige vej er til social forandring. Erfaringen viser, at hverken reformisme eller klasseforsoning kan føre til forandring. Virkelig forandring og vores folks sande frigørelse kommer med revolutionen og socialismen, som kun

er mulig, hvis der findes en revolutionær politisk førtrop, som er i stand til at få sat et virkeligt revolutionært program på dagsordenen i spidsen for arbejderklassens, de arbejdende massers og folkernes kamp.

8. Kontinuiteten og udviklingen af arbejderne, folkene og ungdommens kamp i de latinamerikanske lande garanteres af den historiske tradition og de nuværende klasseslag. Perspektivet udvikler sig på den sociale revolutions vej. Vores kontinent er og vil blive skuepladsen for store befrielseskampe, og vi marxister-leninister vil opfylde og befæste vores position som revolutionens og socialismens fremmeste kamptrupper.

9. Styrkelsen af højrefløjs-, korporative og reformpolitikker hos de fleste latinamerikanske regeringer vil ikke få os til at vige tilbage for kampen for ægte social og national befrielse. Vi marxistisk-leninistiske partier i Latinamerika erklærer igen vores forpligtelse til at forbinde os dristigt og afgørende med de kampe, som arbejderklassen, det arbejdende folk, bønderne, ungdommen, kvinderne og folket i almindelighed udvikler, ligesom vi gentager vores uomstødelige beslutning om at nå fremgange for deres kampes enhed og ledelse, idet vi vinder dem for revolutionen og socialismen.

Juli 2011

Oversat fra *En Marcha #1545*, centralorgan for Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Partis Central-komité, 19.-25. august 2011

JUNGLEBARN

Christiania 40 år
26. september 2011

SOM EN STJERNE
FUNKLENDE KLAR,
FØDTES DER EN GANG
ET JUNGLEBARN.
VUGGEDE MELLEM STORBYENS MURE
PÅ KASTANIEBLADE,
MED DE HJEMLØSE DUER,

FRI FRI FRIHEDENS DRØM ER DU,
FRI FRI FRIHEDEN SYNGER NU,
FRI FRI FRI,
FRIHEDEN ER MIT NAVN
FRIHEDEN ER DIG OG MIG...

Savage Rose

Med sharialov skal land bygges

I foråret 2008 førte Dansk Folkeparti en dæmoniserende annoncekampagne mod muslimerne og deres hovedtørklæder med overskrifterne "Med sharialov skal land bygges" og "Gi' os Danmark tilbage". Det er derfor fuldstændigt grotesk, at Dansk Folkeparti og de øvrige partier i folketinget støtter Natos krig mod Libyen og det selvbestaltede overgangsråd, der arbejder for, at sharia skal være hovedkilden i landets nye lovgivning.

Krigspartierne har holdt denne skandale godt skjult under valgkampen. Og Ibrahim Grada, der var overgangsrådets repræsentant i Danmark, valgte diplomatisk først at trække sig i protest dagen efter folketingsvalget.

Der er kun et demokratisk svar: Drop anerkendelsen af "shariaregeringen", og forlang de danske bombefly hjem og stop for yderligere Nato-angreb mod Gaddafi-tropper, der kæmper mod jihadistene og andre oprørere. Først da kan libyernes budskab "Gi' os Libyen tilbage" gå i opfyldelse.

Frank Johannesen
Valby

Oktober Bogbutik og Galleri i København under istandsættelse

Skybruddet i København den 2. juli ramte Oktober Bogbutik & Galleri i Egilsgade på det lavtliggende og inddæmmede Islands Brygge meget hårdt. Der skete store skader på flere tusind af bøger, på litografier, plakater, møbler, elektronik og meget andet.

Meget har måttet smides ud. Andet er anbragt i opbevaringer indtil videre.

Butikken har været lukket siden 2. juli og vil være det en rum tid endnu.

Der skal nemlig lægges helt nyt gulv og foretages andre reparationer, før vi atter kan flytte ind.

Der vil blive orienteret om nyt i forbindelse med butikken. Arrangementer og møder vil blive annonceret og afholdt andetsteds.

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | youtube.com/user/KPnetTV

Husk også at tjekke **KPnetTV2** Historien om balladen

Sammenhold

Den internationale monetære fond, IMF, og Verdensbanken har netop holdt deres årlige fælles møde. Her træffes nogle af verdens mest magtfulde mennesker for at finde ud af, hvad der er galt med verden og hvordan den skal reddes.

Det er selvfølgelig anledning til at producere et utal af rapporter, der egentlig alle sammen siger det samme - det går ikke rigtig godt med økonomien.

Nu er økonomer m.fl. jo ikke kendt for at give hurtigt op, så selvom *"den globale økonomi er gået ind i en farlig fase"*, konstaterer IMF's direktør Christine Lagarde at *"vejen til opsvinget er blevet smallere, men den er stadig åben hvis der handles nu."*

Faktisk så kan *"kollektiv handling styre økonomien ind på vejen mod en stærk, bæredygtig og balanceret vækst"*. Det lyder jo nærmest som noget fra et socialistisk program, godt nok af den reformistiske slags, men det er alligevel overraskende toner fra en af kapitalens ideologiske højborgere.

Det er selvfølgelig fraser, men man kan ikke bede "Policy Makers" om at sige *"Vi skærer ned for at kunne betale til bankerne og så lover vi krisen kommer igen senere"*.

Samtidig er det vigtigt at få flyttet fokus fra ens eget ansvar for krisen til ens indsats for at redde verden. Det er nok derfor Lagarde synes, at mødet var præget af anerkendelse og støtte, og at der ikke var nogen, der benægtede problemerne eller pegede fingre af andre.

Nye strejker og massedemonstrationer imod EU og IMF diktat i Grækenland

At ingen pegede fingre skyldes nok, at ingen på mødet skal betale regningen for den kollektive handling, der skal 'sikre økonomien'. Det skal befolkningerne i deltagernes respektive lande, og de har længe peget fingre af bankerne og spurgt, hvorfor bankernes regning skal betales af dem.

I Italien er der lige blevet skåret for milliarder, i Grækenland er der konstant nye nedskæringer på dagsordenen, og i USA arbejder kongressen på at fordele de 6-7000 milliarder kr., der allerede er besluttet skal skæres over de næste 10 år. Hvis det står til IMF, skal der mere af den slags til.

IMF/Verdensbankens 'anbefalinger' minder meget om det, vi er vant til at høre fra Christiansborg: Det offentlige forbrug skal ned, det private forbrug skal op, det skal kunne betale sig at arbejde og investere; der skal gennemføres arbejdsmarkeds/socialreformer, og hvis det offentlige skal bruge penge, skal det være på infrastruktur eller banker.

Selvom vi om lidt får en radikal rød regering, skal vi nok regne med at anbefalingerne også bliver fulgt de næste 4 år. Der kommer måske lidt dagpenge, som tak for stemmerne, og så kommer der nedskæringer i velfærden, investeringer i infrastruktur, bankpakker og

skattelettelser til virksomheder.

Men "på trods" af den store indsats for at redde økonomien, bliver krisen skærpet. Måske ikke for banker og store virksomheder, men for almindelige mennesker står den på dårligere velfærd og længere arbejdsløshed. Der er selvfølgelig en anden mulighed - *"Fælles kamp mod kapitalen"* - for selvom de 'anerkender' og 'støtter' hinanden, så er vi flest og kan tvinge vores vilje igennem.

SiØ

Svar på quiz

Svaret på Højreekstremistisk quiz side 19 er at det er Anders Breivik, der er ophavsmand til det første citat; mens DF'ern Mogens Camre er ansvarlig for det andet.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Lukket indtil videre
efter oversvømmelse

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Hvem forhindrer palæstinenserne i at få en stat?

Den palæstinensiske præsident Mahmoud Abbas har ansøgt FN om anerkendelse som stat på basis af grænserne fra 1967. Men noget stopper det, mens det arabiske forår vil videre ...

Den amerikanske præsident Obama har modsat sig den palæstinensiske anmodning om anerkendelse som stat og truet med at nedlægge veto i FNs sikkerhedsråd. I sin afvisningstale meddelte han palæstinenserne, at der ikke nogen 'genvej' til anerkendelse.

Det sagde han til et folk, der har ventet i mere end seks årtier på deres stat, og som har set den ene 'fredsproces' efter den anden køre i årevis uden at have ført til en internationale anerkendt og levedygtig palæstinensisk stat.

Dette fredsspil med USA i en hovedrolle som mægler bliver afsløret som den bluff, det er og har været af Obamas afvisning af at anerkende den palæstinensiske stat. Ingen vover at bestride, at palæstinenserne som alle andre folk har ret til en statsdannelse, garanteret af international lov.

Men så kan den konkrete proces forsinkes og trækkes ud i endeløse forhandlingsrunder, der alle sammen har USA som vigtigste spiller ud over palæstinenserne og Israel.

Når de lanceres er det altid under store fanfarer om, at nu ligger freden og staten Palæstina lige om hjørnet. Men én efter én er de skrottet, gået i stå, henvist til sidelinjen og til sidst glemt.

Engang var betegnelser som Camp David I, Madrid, Oslo, Oslo2, Camp David II, 'Road Map' og 'Kvartetten' udtryk for diplomatiske processer, som skulle garantere at palæstinenserne fik deres ret, og samtidig 'fred mellem Israel og araberne'.

Ingen af dem har bragt palæstinenserne en stat, og imens har Israel ædt stadig mere af det gamle palæstinensiske land gennem krige og den kolonialistiske bosættelsespolitik, der har tvangsfordrevet mennesker i hundred-

tusindvis.

Frustrationerne hos palæstinenserne er følgelig enorme, og tålmodigheden er slidt op. Også den palæstinensiske ungdom er en del af 'det arabiske forår' og kræver demokrati, menneskerettigheder, velfærd og en anstændig tilværelse, en selvstændig stat. De vil ikke vente længere på en diplomatisk proces, der ikke fører til noget som helst.

Det er ungdomsprotesterne, der har skræmt Abbas til en smule handling, og fremtvang en slags enhed mellem Abbas' Fatah og Hamas, det regerende parti i Gaza. Den nye generation af palæstinensere og deres unge ledere er af den opfattelse, at PA – den palæstinensiske autoritet – der kom ud af tidligere diplomatiske processer og økonomisk holdes i live af dem, og også paraplyorganisationen PLO, i dag snarere er en del af problemet, end af løsningen, som kommentatoren Jonathan Cook konstaterer.

Abbas har krævet en stat på baggrund af de FN-ankendte 67-grænser med Østjerusalem som hovedstad. Det er den klassiske 'tostats-løsning'.

Hamas afviser den. Og den nye revolutionære palæstinensiske ungdom tror ikke på FN, USA, Israel, Abbas eller Hamas.

Abbas' krav om FN-ankendelse af Staten Palæstina fik enorm medieomtale og blev modtaget med stående klapsalver. Nu er det på vej ud. Der manipuleres kraftigt for at det ikke skal komme op i Sikkerhedsrådet, og hvis det gør det alligevel, så vil andre stemme imod, så USA ikke skal bruge sit veto. Generalforsamlingen kan ikke sikre en anerkendelse, men opgradere den palæstinensiske status i FN til at komme på linje med Vatikanets!

Den fascistiske israelske udenrigsminister og vicepremierminister Avigdor Lieberman truer med kraftig gengældelse, hvis palæstinenserne kræver deres ret. 'Kvartetten' – USA, EU, Rusland og FN - træder pludselig ud af skyggen og tilbyder 'reelle forhandlinger'.

Israel skal sikres endnu nogle år til at fortsætte stranguleringen af Palæstina. Men Israel, USA og deres lakajer har fået en ny stærk modspiller: Det arabiske forår.

Palæstina har ansøgt om anerkendelse som stat i FN